

အင်းလျားစာအုပ်

မိုးမိုး (အင်းလျား)

ညီမလေးက အချစ်ကို ကိုးကွယ်သတဲ့လား

ညီမလေးက အချစ်ကို ကိုးကွယ်သတဲ့လား
မိုးမိုး (အင်းလျား)

၁

ခရေပွင့်လေးတစ်ပွင့် မြေပေါ်သို့ ဖြုတ်ခနဲ ကြွေကျလာသည်။

သည်လို ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲရက်မျိုးကို ကျောင်းသူတိုင်း စိတ်စောစွာ မျှော်ကြမြဲပင်။

စုတို့လို ကျောင်းမှ ထွက်ကာစ ကျောင်းသူဟောင်းတွေ အနေဖြင့်လည်း နှုတ်ဆက်ပွဲကို ဆင်နွဲ့လိုသေးသည်။

"ဆွဲကြိုးလေးက သေးသေးမျှင်မျှင်လေး ဆိုတော့ ရိုင်းမယ်မထင်ပါဘူး အိုင်ရင်းရေ၊ နော်"

စုက ဆွဲကြိုးချိတ်ကို နောက်ကျောဘက်သို့ ရွှေ့ရင်း မျက်နှာကို ပါးနီသုတ်နေသော အိုင်ရင်းကို မေးသည်။ ဆွဲကြိုးလေးက တကယ့်ကို သေးသေးမျှင်မျှင်လေး။ ပြီးခဲ့သည့် စုမွေးနေ့ကမှ ဖေဖေက ပေးခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ကျောင်းတက်ရာတွင် ရွှေမဝတ်လိုသဖြင့် တစ်ခါမှထုတ်မဆွဲခဲ့။ ယနေ့မှ အမှတ်တရ ဆွဲဖြစ်သည်။ ယနေ့အဖို့ အထူးခြားဆုံးဖြစ်နေရန် လိုအပ်သည်။ အလှပဆုံးလည်း ဖြစ်စေချင်သေးသည်။

"ကောင်းသားပဲ စင်သီရာ၊ အဆင်ပြေပါတယ်၊ လော့ကက်လေး သေးသေးတစ်ခု ထည့်လိုက်ရင် ပိုပြည့်စုံသွားမယ် ကိုယ် ထင်တယ်လေ"

အိုင်ရင်း စကားပြောပုံသည် သိပ်ပြီး မြန်မာမဆန်တတ်ပေ။ သို့သော် သူ့ကို အပြစ်ဆိုစရာတော့ မရှိ။ အိုင်ရင်းသည် အနောက်တိုင်းသွေး လေးပုံတစ်ပုံခန့် ပါသူဖြစ်သည်။ သူ့အဖေကတော့ မြန်မာအမျိုးသား စစ်စစ် တစ်ယောက်ပင်။ သူ့အမေက ဥရောပသွေး တစ်ဝက်ပါသည်။

"တို့ကို စင်သီရာဆိုတဲ့ နာမည်ကြီး မခေါ်စမ်းပါနဲ့ အိုင်ရင်းရယ်၊ စုလို့ခေါ် နော်၊ ဪ လော့ကက်လဲ တို့မှာမရှိဘူး၊ ဒီအတိုင်းပဲ ဆွဲရမှာပဲ"

"ဆောရီး စု၊ ယူက မာသာကြီးပေးတဲ့နာမည်ကို မကြိုက်ဘူးဆိုတာ တို့မေ သွားတယ်၊ ဒီအတိုင်းလည်းလှပါတယ်။ သူ့ အသားက အဝါရောင်ပဲ။ ရွှေနဲ့ လိုက်တယ်"

"ကျေးဇူးပဲ အိုင်ရင်း၊ တို့ကလေ တို့နာမည်ကို ပရင်မရိုက်တို့၊ မက်ဂနီရီး ယားတို့ ပန်းလှလှ နာမည်လေးတွေ ပေးစေချင်တာ၊ ဒါမှမဟုတ်လည်း အေ ပရယ်တို့၊ ဒီဇင်ဘာတို့ပေါ့ကွာ"

"အို ဒါဆို ဒေစီတို့၊ ရိုစီတို့၊ မေတို့၊ ဇွန်တို့ မှည့်ရင်လဲရတာပေါ့"

"အဲဒီနာမည်ကြီးတွေက ရိုးလွန်းလို့၊ ထားပါတော့လေ၊ တက္ကသိုလ်ရောက် ရင် မြန်မာနာမည် စုစုလှိုင်လို့ ပြောင်းရမယ်တဲ့၊ ဖေဖေက ပြောပြီးသား"

"အဲဒါက ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ"

"တို့က အင်္ဂါသမီးလေ၊ ပြီးတော့ စုဆိုတာ ချစ်စရာကောင်းတယ် ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ရှိတယ်"

"ယူက သိပ်စိတ်ကူးယဉ်တယ်"

"ဟုတ်မှာပဲ"

မိန်းကလေးနှစ်ယောက်လုံး မှန်တင်ခုံရှေ့မှ ခွာလိုက်သည်။ အိုင်ရင်းသည် အဝတ်အစား လဲပြီးသား အဆင်သင့်ဖြစ်လေသည်။ စုကတော့ ယခုမှ အင်္ကျီ လဲရသည်။ အဝါရောင်ဖျော့ဖျော့ ချိတ်လုံချည်ကို ရွေးထားသည်။

အင်္ကျီကလည်း လက်ရှည် အဝါနုလေးပင် ဖြစ်သည်။ ဆံပင်ကို ဖဲကြိုးဝါဝါ နှင့် နောက်မှာ စုစည်းထားပြီး ဖြစ်သည်။ အိုင်ရင်းသည် စုကို တအံ့တဩ ကြည့်နေ၏။ အိုင်ရင်း၏ အင်္ကျီစသည် အင်္ဂလန်မှ သူ့အဘွားပို့လိုက်သော

ရှားရှားပါးပါး ပိုးစဖြစ်သည်။ အစိမ်းရောင်စိုစိုနှင့် ရောင်စုံအပွင့်လေးများ ဖောက်ထားသဖြင့် ညပွဲနှင့် လိုက်ဖက်လေသည်။ လည်ပင်း ဟိုက်ဟိုက် ချုပ်ထားသဖြင့် ပန်းနုရောင် ရင်ညွန့်လေးသည် ထင်းနေသည်။ ပတ္တမြား ဆွဲပြားလေးကို လည်ပင်းမှာကပ်ပြီး ဆွဲထားသည်။ လုံချည်ကလည်း မသိမသာ ပြုံးပြက်လျက်ရှိသော အစိမ်းရောင်လေး ဖြစ်၏။

"စု ဒီအဝတ်အစားတွေ ရွေးထားတာမြင်တော့ ကိုယ် အံ့ဩမိတာအမှန်ပဲ။ ခု ယူဝတ်လိုက်တော့ သိပ်ကို လှသွားတာပဲ။ ရိုးရိုးလေးနဲ့ လှတယ်၊ ကိုယ် ထင်တယ်၊ ကိုယ်တို့ကျောင်းသူတွေ တစ်ယောက်မှ သူ့လို ဝတ်စားလာမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီညတော့ ယူ အထူးခြားဆုံး ဖြစ်မှာအမှန်ပဲ"

"အရောင်က သိပ်နုတော့ ပေါ်မှ ပေါ်ပျံ့မလားလို့ တို့က စိုးရိမ်နေတာ"

"အားလုံးခြုံလိုက်တော့ အဝါရောင်လေးက တောက်သွားတယ်၊ တကယ် ပဲ ယူဟာ ပန်းကလေး တစ်ပွင့်လိုပါပဲကွယ်"

"ဒီလိုဆိုလဲသွားကြစို့၊ စောစောရောက်နှင့်ရင် ပိုကောင်းမယ်"

စုတို့နှစ်ယောက် အခန်းထဲက ထွက်လာသည်ကို ဖေဖေက လှမ်း မြင်သည်။ ဖေဖေသည် သမီးဖြစ်သူကို တမင်စောင့်ကြည့်နေခြင်းလည်း ဖြစ်နိုင်ပေသည်။ ဖေဖေရင်ထဲမှာ စုအတွက် အမြဲတမ်း ပူပင်ကြောင့်ကြ ဖြစ်နေတတ်သည်မှာ သိသာလှသည်။

"ဟေး သမီးက သိပ်လှပါလား၊ ဒီလိုမှပေါ့၊ အိုး သမီး အိုင်ရင်းကလည်း လှလိုက်တာ"

"စင်သီရဲ့ကို ချီးကျူးချင်တာနဲ့ အိုင်ရင်းကို အားနာလို့ပြောတာလား အန် ကယ်"

ဖေဖေက သဘောကျစွာ ရယ်သည်။ တကယ်တော့လည်း ဖေဖေအာရုံထဲ

မှာ သမီး တစ်ယောက်တည်းသာ ကွက်မြင်ခဲ့တာကို ဝန်ခံရပေမည်။

"မဟုတ်ပါဘူးကွယ်၊ တကယ်ကိုလှလို့ ပြောတာပါ"

"ကျေးဇူးပဲ အန်ကယ်၊ သမီးတို့ သွားတော့မယ်"

"ကောင်းပြီ၊ ကောင်းပြီ၊ ကိုအေးမောင် လိုက်ပို့လိမ့်မယ်နော်"

အိုင်ရင်းက စု မျက်နှာကို ကြည့်သည်။

"နေပါစေ ဖေဖေ၊ သမီးတို့ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ချိန်းထားသေးတာ ဆိုတော့ လမ်းလျှောက် သွားတော့မယ်၊ သူတို့က ထိပ်ကအိမ်မှာ စောင့်နေကြမှာ"

မျက်နှာပျက်သွားသော်လည်း ချက်ချင်း ဣန္ဒြေဆည်လိုက်သည်။ သည်လို နေ့မျိုးမှာ သူတို့လေးတွေ လွတ်လွတ်လပ်လပ် သွားချင်ကြမည်ဆိုတာ နားလည်လိုက်၏။ သို့သော် ပန်းကလေး တစ်ပွင့်လိုလှသော သမီးငယ် အတွက် စိုးရိမ်စိတ်သည် ဖုံးကွယ်၍မရ။

"အပြန်ကျရင်တော့ ဖုန်းလှမ်းဆက်လိုက်နော်"

"ဟုတ်ကဲ့ ဖေဖေ"

"ဟုတ်ကဲ့ အန်ကယ်"

မိန်းကလေးနှစ်ယောက် ခပ်သွက်သွက် ဆင်းသွားကြ၏။ စု၏ ဖူးပွင့်စ ပန်းကလေးသဏ္ဍာန်သည် ဖေဖေ မျက်စိအောက်မှ ပျောက်ကွယ်သွားလေ သည်။ စုကို မည်မျှကြာကြာ သူ့မျက်စိအောက်မှာ လုံခြုံစွာ ထိန်းသိမ်းထား နိုင်ပါမည်လဲ။

စုသည် သူ့အမေလို လှသူဖြစ်သည်။ ပြီးတော့ သူ့ အမေလိုပင် အနုအလှ ကြိုက်သည်။ ပန်းကြိုက်သည်။ ကဗျာချစ်သည်။ ဂီတမှာ သာယာ တတ်သည်။

ပြီးတော့ စုသည် စိတ်ကူးလည်း ယဉ်တတ်သည်။ သည်လို မိန်းကလေး

သည် အချစ်ကိုလည်း ယုံစား ကိုးကွယ်တတ်သည် မဟုတ်လား။

"ယူအဖေက စိုးရိမ်ကြီးလွန်းတယ်ကွာ၊ တကယ်ဆို တို့အရွယ်က အနောက်နိုင်ငံမှာသာဆို ယောက်ျားကလေးတွေနဲ့ ဒိတ်လုပ်လို့ရပြီ၊ ဒီလိုည မျိုးဆိုလဲ ကပွဲမှာ ကောင်းကောင်း တွဲကရမှာပဲ"

လမ်းထိပ်သို့ လျှောက်လာရင်း အိုင်ရင်းက မကျေမနပ်ဆိုသည်။ အိုင်ရင်း သည် မျက်လုံးများ ပြူးကျယ်တောက်ပပြီး နှာတံပေါ်သည်။ အရပ်ကလည်း မြင့်သဖြင့် ကပြားရုပ်ဟု ဆိုနိုင်သည်။ သို့သော် ဆံပင်များ နက်မှောင်တာ၊ မျက်လုံးများ နက်တာကတော့ မြန်မာမိန်းကလေး ပီသပေသည်။

"သိပ်လဲ ဗိုလ်မဆန်ချင်ပါနဲ့ အိုင်ရင်းရယ်၊ မင်းမှာ ကပြားသွေးက နည်း နည်းလေးပါ"

သူတစ်ပါးကို ဝေဖန်ခဲ့သော စုက ပြုံးပြီးပြောသည်။ စုကသာ မည်မျှပင် မြန်မာဆန်ဆန် ဝတ်စားပြင်ဆင်စေကာမူ မျက်လုံးများ ညိုမှောင်ပုံ နှုတ်ခမ်းထူပြီး သေသပ်ပုံက အနောက်တိုင်း ဆန်သည်။ ပြီးလျှင်လည်း ပါးချိုင့်ကလေးများက ပေါ်လာတတ်သည်။ ရှားရှားပါးပါး မြင်ရတတ်သော စု၏ အပြုံးများကို ကောင်လေးတွေက နှစ်သက်တတ်တာ အိုင်ရင်းက သတိရသည်။

"သဘောကို ပြောတာပါကွာ၊ ဒါနဲ့ မှာထားရဦးမယ်၊ မစ်ကီတို့ မောင် မောင်တို့ကို ကောင်းကောင်းမွန်မွန် စကားပြောပါနော်"

"အေးပါ"

ဆင်းဒဝစ်လမ်းထိပ်ကို ရောက်လာသည်။ အိုင်ရင်းသည် လမ်း၏ ဟိုဘက် သည်ဘက်ကို မျက်လုံးကစားပြီး ကြည့်၏။

အအေးဆိုင်မှ ကောင်လေးနှစ်ယောက် ထွက်လာလေသည်။ အိုင်ရင်းက စိတ်အေးသွားဟန်ဖြင့် စုကို ကြည့်ပြီး ပြုံးသည်။

ကောင်လေး နှစ်ယောက်လုံး ဘောင်းဘီရှည်များကို ဝတ်ထားကြ၏။ အကောင်းစား ရှပ်အင်္ကျီများကို ဝတ်ထားသော်လည်း သေသပ်ခြင်းမရှိဟု စု စိတ်ကထင်သည်။ ပြီးတော့ သူတို့ကိုယ်သူတို့ သာသနာပြုကျောင်းမှာ နေသည်ဆိုပြီး ဗိုလ်ဆန်ဆန် အတင်း ဝတ်စားထားသည်ကို စုက မကြိုက်ပေ။ တကယ် အနောက်တိုင်း ဆန်မည်ဆိုလျှင် လူကြီးလူကောင်း ပီသပြီး ယဉ်ကျေးရမည်ဟု စုက ယုံကြည်သည်။

"ဟေး အိုင်ရင်း၊ တို့စောင့်နေတာ ကြာပြီလေ၊ မင်းတို့အလှပြင်တာ သိပ် ကြာတာပဲ"

မစ်ကီက အနားရောက်ရောက်ချင်း ပြော၏။ မစ်ကီနှင့် မျက်မှန်းတန်းပြီး သား ဖြစ်သဖြင့် အိုင်ရင်း မှာထားသည်ကို သတိရကာ အလိုက်သင့် ပြုံးပြလိုက်သည်။ မောင်မောင်ကိုတော့ နီးနီးကပ်ကပ် သည်တစ်ခါပဲ တွေ့ဖူးသည်။ အိုင်ရင်း၏မွေးနေ့မှာ တစ်ခါ ဝေးဝေးက မြင်ဖူးသည်။ ကပိုကရီ နေတတ်သော်လည်း အေးဆေးပုံရသည်။ မောင်မောင်သည် စုကို တစ်ချက် လှမ်းကြည့်ပြီး မျက်နှာလွှဲသွားသည်။ နောက်ထပ် မကြည့်တော့။ ယောက်ျားလေး နှစ်ယောက်လုံး အိုင်ရင်းကိုကြည့်ကာ စကားပြောကြသည်။ စု နည်းနည်းတော့ အနေရအထိုင်ရ ခက်လာသည်။

"ဟေ့ မောင်မောင်၊ သူ့ကို သိတယ်မဟုတ်လား၊ ကိုယ့်အချစ်ဆုံး သူငယ်ချင်း စင်သီရာ၊ အဲ သူကတော့ စုလို့ခေါ်မှ ကြိုက်တယ်"

မောင်မောင်သည် စုဘက်သို့ ဒုတိယအကြိမ် လှည့်ကြည့်သည်။ သည်တော့လည်း မောင်မောင် အကြည့်သည် နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်း ရှိလှသည်ကို သတိထားမိသည်။ မောင်မောင်သည် စုကို လက်ကမ်းပေးသည်။ တွေ့ရတာ

ဝမ်းသာပါတယ် ဟူသော စကားကိုလည်း အင်္ဂလိပ်လို ပြောသည်။ စုက ပြီး ပြီး ခေါင်းညိတ်ပြု၏။ စု၏အပြုံးသည် စကားတစ်လုံးထက် ပို၍ တန်ဖိုးရှိကြောင်း စုကိုယ်စု ယုံကြည်သည်။

"ကဲ သွားကြစို့"

မစ်ကီက ပြောကာ ရှေ့မှ ဦးဆောင်သွားလေသည်။

အိုင်ရင်းက မစ်ကီဘေးမှ ကပ်လိုက်သွားတော့ စုသည် အလိုလို မောင်မောင်နှင့် တွဲပြီးသား ဖြစ်နေလေသည်။ အိုင်ရင်း၏ စကားသံဖြင့် တစ်လမ်းလုံး ဆူညံနေသည်။ ကျောင်းရှေ့ရောက်မှပင် အိုင်ရင်းအသံ တိတ်ဆိတ်သွားတော့သည်။

"ကဲ သွားမယ်၊ ကိုယ်တို့ဆိုင်ကို လာအားပေးနော်၊ ပွဲသိမ်းရင်တော့ ဒီနားကပဲစောင့်နေ ကြားလား၊ ယူတို့ နှစ်ယောက်လုံးကို ပြောတာနော်"

"စိတ်ချ"

အိုင်ရင်းက ယောက်ျားလေး နှစ်ယောက်လုံးကို မှာနေသော်လည်း စု၏ မျက်လုံးများကား သူတို့ဆီမရောက်ပေ။ ရောင်စုံမီးလုံးတွေ ထွန်းညှိထားသော စကားပင်အောက်မှာ ရပ်နေသူ တစ်ယောက်ကိုသာ အထိတ်တလန့် ကြည့်နေမိသည်။

"သွားမယ်နော် စု၊ တော်ကြာ ဆိုင်ကိုလာခဲ့မယ်"

မောင်မောင့်အသံကြားမှ ကပျာကယာ ခေါင်းကို ညိတ်ပြုလိုက်ရသည်။

အိုင်ရင်းနှင့်အတူ ကျောင်းရှေ့ မြက်ခင်းပြင်သို့ ဝင်လာသည်အထိ စု၏ မျက်လုံးများက စကားပင်အောက်သို့ ရောက်နေမြဲ။

"အို သူ သူ၊ ဟုတ်ပါတယ်လေ၊ သူပါပဲ"

ရင်ထဲမှာ တဒိတ်ဒိတ် ခုန်လာလေသည်။ သူ့မျက်လုံးများမှာ မကျေမနပ်

ဖြစ်နေသည့် အရိပ်အရောင်ကို မြင်ရတော့ မောင်မောင်တို့နှင့် တွဲလာမိတာ မှားပြီလားဟု ပူပန်သွားမိသည်။ "အို ဘာဆိုလို့လဲ၊ သူနဲ့ငါနဲ့ ဘာမှ မှ မပတ်သက်တာ" ဟု တွေးပြီး စိတ်ကို ဖြေရလေသည်။

သို့သော် ကြောက်စိတ်က မပြယ်သေး။

"ယူ မောင်မောင်ကို သဘောမကျဘူးလား ဟင်"

အိုင်ရင်းက မေးသည်ကို ယောင်ယမ်းပြီး ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

"ကျပါတယ်"

"ဟဲ ဟဲ ကိုယ်ထင်သားပဲ၊ သူက အေးပါတယ်၊ ယူနဲ့လိုက်တယ်။

သူ့အဖေကလဲ အရာရှိတစ်ယောက်ပဲ၊ အဆင့်အတန်း မနိမ့်ပါဘူး"

"အို ကိုယ် စိတ်မဝင်စားပါဘူး အိုင်ရင်းရယ်"

"ဟော စောစောကပြောတော့ ယူ သဘောကျတယ်ဆို"

"ဪ ခင်မင်ပါတယ်လို့ ပြောတာပါ"

သူတို့နှစ်ယောက် အအေးဆိုင်ရှေ့သို့ ရောက်လာသဖြင့် စကားပြတ်သွားသည်။ ဆိုင်ထဲဝင်ကာနီးမှာ စုသည် နောက်သို့တစ်ချက် ပြန်လှည့် ကြည့်မိ၏။ ပြီးတော့မှ နောင်တရသွားသည်။ ကြောက်စိတ်တွေ ပိုမိုပြင်းထန်လာလေသည်။ ဆိုင်ထဲမှာ ရောက်နှင့်နေသော မြမြနွယ်တို့၊ ပမ်မလာတို့အုပ်စုက စကားတွေ ဆူဆူညံညံပြောကြသည်။ စုကတော့ တာဝန်ကျရာနေရာမှာ ထိုင်ရသည်အထိ ရင်ခုန်နေဆဲပင်။ မကြာမီ သူ ရောက်လာတော့မည်ဟု တွေးမိကာ ဇောချွေးများ ပြန်လာသည်။ သူ အေးအေးဆေးဆေးမှ လာပျံ့မလားဟု ပူပန်လိုက်မိလေသည်။

ပြဿနာဖြစ်ပြီကို ချက်ချင်း သိလိုက်သည်။

"ယူတို့ သိပ်လွန်လွန်းပြီ ထင်တယ်"

အိုင်ရင်း၏ အသံစာစာကို ကြားရသည်။

"ဟေး တို့က နေ့တိုင်း လာအားပေးနေတဲ့လူတွေ၊ မင်းလူတွေက ဒီနေ့မှ လာတာ၊ ဒါ တို့ထိုင်နေကျနေရာပဲ"

"ဒါပေမဲ့ သူတို့က အရင်ရောက်တာပဲ၊ သူတို့ကို ဖယ်ခိုင်းလို့မဖြစ်ဘူး"

"ဘာလဲ တို့ကို နှင်နေတာလား"

"နှင်တာတော့ မဟုတ်ဘူးလေ၊ တရားမျှတအောင် ပြောရတာ၊ တခြား နေရာမှာ ထိုင်လဲရတာပဲ"

"တို့က ဒီနေရာပဲထိုင်ချင်ကွယ်"

စု မနေနိုင်တော့ သူတို့စားပွဲကို လျှောက်လာရသည်။ အခြေအနေသည် တင်းမာလျက်ရှိလေပြီ။ မစ်ကီနှင့်မောင်မောင်က စောစောကပင် ရောက် နှင့်ပြီး စားပွဲတစ်လုံးမှာ ထိုင်နေသည်။ ဒါကို နောက်မှဝင်လာသည့် ကို လူဆိုးက နေရာဖယ်ခိုင်းနေသည်။ စကားပင်ရိပ်မှ ကိုလူဆိုးသည် သည် အကွက်ကို တမင်စောင့်နေခြင်း ဖြစ်ပေမည်။ သူသည် ပြဿနာကို ဆောင်ယူခဲ့တော့မည် ဆိုတာ စု စိတ်ထဲက အလိုလိုသိနေခဲ့သည်။

စု ရောက်လာသည့် အချိန်မှာပင် မစ်ကီသည် နေရာမှထပြီး ဖြစ်နေသည်။ သူနှင့်ရင်ဆိုင်ရန် အသင့်ဖြစ်နေသည်။ အိုင်ရင်း၏ မျက်နှာသည်လည်း နီမြန်းလျက်ရှိပြီ။ မခံမရပ်နိုင် ဖြစ်နေပုံရသည်။ မောင်မောင်ကတော့ ဣနဒ် ခြေမပျက် အေးဆေးစွာထိုင်လျက်။

"မစ်ကီရယ် သူတို့နဲ့ဖက်ပြိုင်ပြီး ဖြစ်မနေပါနဲ့ တခြားစားပွဲမှာ ထိုင် ရအောင်"

အိုင်ရင်းက ရန်ပွဲကို မဖြစ်စေချင်သည့်အတွက် မစ်ကီလက်မောင်းကို ဆွဲ

ခေါ်သည်။ သို့သော် မစ်ကီက နေရာမှမရွေ့။ အလျှော့ပေးရမည်ကို ရှက်နေဟန်တူလေသည်။ တခြားမိန်းကလေးများ ကလည်း သူတို့ကို ကြည့်နေကြသည်။

"ကိုယ်တောင်းပန်ပါတယ် မစ်ကီ"

အိုင်ရင်းက ထပ်ပြောသည်။ စုသည် မဝံ့မရဲနှင့်ပင် သူတို့ကြားသို့ ဝင်ခဲ့ရလေသည်။ စု လျှောက်လာနေသည်ကို သူ စောစောကပင် မြင်ပြီးသား။ စုကို မြင်ကတည်းက မထီတရီပြုနေသော သူ့ အမူအရာတွေ အနည်းငယ်ပြေသွားတာ စု သတိထားမိသည်။ သူသည် ပုဆိုးကို ကပိုကရို ဝတ်ထား၏။ ဆံပင်များသည် ပွရောင်းနေသည်။ မျက်လုံးများသည် နီနေ၏။ စုက သူ့ကို တောင်းပန်သည့် မျက်လုံးများနှင့် ကြည့်မိပြန်သည်။ သူပြန်ကြည့်ပုံက မထီတရီနှင့် မခံချင်စရာ ကောင်းလှသော်လည်း အောင့်အည်း နေလိုက်ရလေသည်။

"ဟိုလေ ဟို သူ သူ၊ ဒီဘက်စားပွဲမှာ ထိုင်ပါလား ဟင်"

အိုင်ရင်းက စုကို အံ့ဩစွာကြည့်သည်။ မောင်မောင့်မျက်နှာသည် ချက်ချင်း တင်းမာသွား၏။ နေရာမှ ထရပ်လေသည်။ သူကတော့ မခံချင်စရာ ကောင်းလောက်အောင်ပင် စုကို ပြုံးထေ့ထေ့ဖြင့် ကြည့်လေသည်။

"ဟေး မင်းနဲ့ အတူတူထိုင်ရမယ် ဆိုရင်တော့ ရပါတယ်"

စု၏ မျက်နှာသည် ရှက်သွေးဖြင့် နီမြန်းသွား၏။

"မလိုဘူး၊ မင်း ဒီမှာပဲ ထိုင်"

မောင်မောင်က ပြော၏။

သူက မကြားချင်ယောင်ဆောင်ကာ တစ်ဖက်စားပွဲသို့ လျှောက်သွားသည်။ စုကိုလည်း လာလေ ဟူသော အမူအရာဖြင့် ခေါ်သည်။

"စု တောင်းပန်ပါတယ် မောင်မောင်ရယ်၊ ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲမှာ ရန်ပွဲမဖြစ်ပါရ စေနဲ့၊ ဟိုမှာ တီချာတို့လည်း လှမ်းကြည့်နေတယ်။ ဒီမှာပဲထိုင်ပါတော့နော်"

စုသည် သူ့ရိုရာစားပွဲသို့ လျှောက်လာမိလေသည်။

သည်တုန်းကတည်းက စုဘဝကို သူခြယ်လှယ်ခဲ့တာ စု မမေ့နိုင်ခဲ့။

ကြီးကြီးမေသည် အပျိုကြီးပီပီ စည်းကမ်းကြီးသူဖြစ်၏။ နေရာတကာ ဇီဇာကြောင်သည်ဟု မဆိုသာသော်လည်း မကုန်သင့်တာ မကုန်ရအောင်၊ မဖြစ်သင့်တာ မဖြစ်ရအောင် ကြီးကြီးမေကပင် တာဝန်ယူ ဆောင်ရွက်ခဲ့ရသည်။ မေမေမရှိကတည်းက သားသမီးလေးယောက်နှင့် မနိုင်မနင်း ဖြစ်ခဲ့ရသော ဖေဖေကို ကြီးကြီးမေက ကူညီဖေးမရန် ရောက်ရှိလာခြင်းဖြစ်၏။ အထူးသဖြင့် တစ်ဦးတည်းသော သမီးမိန်းကလေး ဖြစ်သည့် စုအတွက် ကြီးကြီးမေပင် တိုးတိုးဖော်အဖြစ် ရပ်တည်ခဲ့ရသည်။

"သမီး စု၊ သမီးတို့ကို သာသနာပြုကျောင်းမှာ ထားတာ ဗိုလ်ဆန်ဖို့မဟုတ်ဘူးနော်၊ သမီးတို့ ပညာ ဗဟုသုတရှိအောင် ခေတ်မီအောင်ထားတာ မြန်မာမှုကိုတော့ မမေ့လေနဲ့၊ ပြီးတော့ သူတို့တစ်တွေ သူတို့ ဘာသာတရားကို ရှေ့တန်းတင်သလိုဘဲ ကိုယ်ကလည်း ကိုယ့်ဘာသာတရားကို ယုံယုံကြည်ကြည် ဆည်းကပ်ရမယ်"

ကြီးကြီးမေ၏ ဆုံးမစကားများ အောက်မှာလည်း ယဉ်ပါးခဲ့ရ၏။ စု အနေအထိုင် သိမ်မွေ့တာကို အားလုံးက အသိအမှတ်ပြုထားပြီး ဖြစ်သည်။ အိမ်ချင်းခြံချင်းကပ်နေသော အိုင်ရင်းနှင့် ရင်းနှီးခင်မင်သော်လည်း နေပုံထိုင်ပုံ အပြုအမူက ကွဲပြားသည်။ အိုင်ရင်းက ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် သွက်သွက် လက်လက် နေတတ်သည်။ စုက အေးအေးဆေးဆေး နှေးနှေးကွေးကွေး လှုပ်ရှားတတ်သည်။ အိုင်ရင်းက ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဟောဟောခိုင်းခိုင်း

ပြောတတ်ဆိုတတ်သည်။ စုက သိုသိုသိပ်သိပ် ရှိလှသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း စုရင်ထဲက ဝေဒနာကို ဘေးလူက တော်ရုံဖြင့်မသိနိုင်။

ဘာပဲပြောပြော စုကို ဖေဖေကလည်း အသည်းခိုက်အောင် ချစ်သည်။ ကြီးကြီးမေကလည်း ရင်အုပ်မကွာ စောင့်ရှောက်သည်။ အစ်ကိုတွေကလည်း တစ်ဦးတည်းသော ညီမလေးကို ဦးစားပေးကြသည်။ စုဘဝမှာ မေမေမရှိတာကလွဲလို့ အားလုံးလိုလို ပြည့်စုံခဲ့သည်ပင်။ ဖေဖေက အရာရှိကြီး တစ်ဦးဖြစ်ကာ အစ်ကိုနှစ်ယောက်ကလည်း အလုပ်နှင့်အကိုင်နှင့်မို့ စီးပွားရေးအရလည်း ပူစရာမရှိပေ။ ကြီးကြီးမေကလည်း အခါအားလျော်စွာ အရောင်းအဝယ်လေးလုပ်ကာ ဇယားစေ့စေ့ စီမံခန့်ခွဲတတ်သည် ဆိုတော့ စုတို့အိမ်မှာ သာသာယာယာ ရှိလှသည်။ စုဘဝသည် အေးအေးချမ်းချမ်းပင် ရှိနေခဲ့သည်။

စုဘဝသက်တမ်း တစ်လျှောက်မှာ ဝမ်းနည်းပူဆွေးစရာတွေ၊ သောကတွေနှင့် ပြည့်နှက် လာလိမ့်မည်ဟု ဘယ်တုန်းကမှ မထင်ခဲ့။ ထင်နိုင်စရာ အကြောင်းလည်း မရှိ။ စု ဘဝသည် လေပြည်လေညင်းမှာသာ ငြိမ်သက်စွာ ရှိနေခဲ့၏။ မုန်တိုင်းကြားသို့ ရောက်ရလိမ့်မည်ဟုလည်း မမျှော်မှန်းခဲ့တာ အမှန်ပင်။ သူနှင့်သာ မတွေ့ရဘူးဆိုလျှင် စုဘဝသည်တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ဖြစ်လိမ့်မည်။ တစ်ခုတော့ ဆိုစရာရှိ၏။ စု၏စိတ်သည် နူးညံ့လွန်းကာ မဖြစ်နိုင်တာကို စိတ်ကူးထဲမှာ အကောင်အထည် ဖော်ချင်နေသည်။ ဒါကြောင့်လည်း စုသည် အစိုးမိုးခံ လူသားတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့ရခြင်းပေလော မပြောတတ်။

ကဗျာလင်္ကာမှာ မွေ့လျော်ခြင်းသည် အပြစ်လား။ ဘဝအကြောင်းကို မသိခင်ကပင် သာယာလှပသည့် လောကကြီး အကြောင်းကို ကဗျာတွေ ဖွဲ့နေခဲ့မိသည်။

ကျောင်းစာအုပ်တွေ ကြားမှာ နစ်မြုပ်နေရမည့် ကာလ၌ စုက လောက အကြောင်းကို ရေးသိနိုင်ဖို့ ကာရန်တွေရှာရသည်နှင့် မောနေသည်။

"ဟေး၊ စု ဘာလုပ်နေလဲ၊ အမယ် ကိုယ်လာမှ စာရွက်ကို ဖုံးပစ်တယ်၊ ပြစမ်း ပြစမ်း၊ ဘာလဲပြပြ၊ မပြရင် ကိုယ် စိတ်ဆိုးမှာနော်"

အိုင်ရင်းသည် စုကို အချိန်မရွေး ဝင်ရောက် နှောင့်ယှက်တတ်မြဲပင်။

"နေစမ်းပါ အိုင်ရင်းရယ်၊ မင်း ဘာမှ နားလည်မှာလဲ မဟုတ်ဘူး"

တကယ်တော့ အိုင်ရင်းသည် သူ့ထက် လောကအကြောင်းကို နားလည်သူ ဖြစ်ကြောင်း စု နောက်မှ သိရလေသည်။

စုက စားပွဲပေါ်မှ စာရွက်များကို လုံးခြေပြီး အံဆွဲထဲသို့ထည့်ကာ ပိတ်ချ လိုက်သည်။

"ကိုယ်က ဘာလို့ နားမလည်ရမှာလဲ၊ ယူ ရည်းစားစာ ရေးနေတာမဟုတ် လား၊ ကြီးကြီးမေနေ့ တိုင်ပြောရမယ်"

"အမလေး အိုင်ရင်းရယ်၊ ကိုယ့်မှာ ရည်းစား တစ်ယောက်မှ မရှိတာမင်း အသိဆုံးပါ"

အိုင်ရင်းသည် စားပွဲပေါ်သို့ တင်ပါးလွှဲထိုင်ကာ စုကို သေသေချာချာ ကြည့်သည်။

"ခုချိန်ထိ ရည်းစားမရှိတာတော့ မှန်တယ်လေ၊ ဒါပေမဲ့ ထားမလို့ ကြံစည် နေတာကော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား"

စုက လွင်လွင်လေး ပြုံးသည်။ ပါးချိုင့်လေးနှစ်ခု ခွက်ဝင်သွားသည်။

"ကိုယ် ရည်းစားထားရင် မင်း အရင်ဆုံးသိရမှာပဲ"

"မသိရင်လဲ သိအောင်လုပ်မှာပဲ၊ ဒါဖြင့် စောစောကစာ ဘာစာလဲ၊ ဪ ဟုတ်ပြီ၊ ယူကိုပေးတဲ့ ရည်းစားစာ ဖြစ်ရမယ်"

"တို့ကို ဘယ်သူက ရည်းစားစာပေးမှာလဲ အိုင်ရင်းရယ်"

"အိုး ယူကိုကြိုက်နေတဲ့ ကောင်လေးတွေ အများကြီးပဲဟာ၊ ကိုယ့်မှာ အဲဒီ လောက်များရင် ခေါင်းခေါက် ရွေးပစ်လိုက်မယ်"

"အိုင်ရင်းသည် စိတ်ထဲရှိသည့်အတိုင်း ပြောရင်း ရယ်မောနေ၏။

အိုင်ရင်းသည် အမြဲတမ်း ရယ်မောနေနိုင်သူဖြစ်သည်။

"မစ်ကီက မင်းကို ကြိုက်နေတာ မဟုတ်လား"

အိုင်ရင်းက ခေါင်းကို ခါယမ်းသည်။

"မဟုတ်ပါဘူး၊ ခင်မင်တာပဲ ရှိပါတယ်၊ ကိုယ်ကလည်း မစ်ကီကို မကြိုက် ဘူး"

စုသည် အိုင်ရင်းကို မျက်လုံးအဝိုင်းသားနှင့် ကြည့်နေမိလေသည်။

မစ်ကီနှင့် အိုင်ရင်းတို့တွဲတာ ကျောင်းသူအားလုံး အသိပင်။ စု အံ့ဩသည် က သူတို့နှစ်ယောက် ရည်းစားမဟုတ်ကြ၍ မဟုတ်။ အိုင်ရင်းက မစ်ကီကို မကြိုက်ဘူး ဆိုသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

"မင်း မစ်ကီကို သဘောမကျဘူးလား"

"ဟင့်အင်း၊ မင်းပြောသလို ခင်မင်တာပဲရှိပါတယ်၊ သူ့ကိုကြိုက်ရင် ကိုယ် မှားမှာပေါ့၊ သူက စာလဲမတော်ဘူး၊ ကိုယ်သိတယ်၊ ပြီးတော့လဲ တခြား အားကစားတို့၊ ဘာတို့ ဘာမှ တော်တာမဟုတ်ဘူးကွ၊ ပြီးတော့"

"ပြီးတော့ ဘာဖြစ်လဲ"

စုက စိတ်အားထက်သန်စွာ မေးသည်။

"ပြီးတော့ သူ့မိဘတွေက ဆင်းရဲတယ်"

စုက ဒုတိယအကြိမ် အံ့ဩမိပြန်လေသည်။

ပေါ့ပေါ့ဆဆ နေတတ်သည်ထင်သော အိုင်ရင်းက ရည်းစားလောင်း တစ်ယောက်အတွက်ပင် သည်မျှ အကွက်စေ့စေ့ တွေးတောသည်ကို ကြည့်ကာ များစွာ အံ့ဩရသည်။

"မင်းက တော်တော် ဂုဏ်မက်တာကိုး"

စုက သူ ဖတ်ပြီးသော ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ထဲမှ စကားလုံးတစ်လုံးကို ပထမဆုံး အသုံး ပြုလိုက်မိလေသည်။ အိုင်ရင်းက နားမလည်သလို စုကို ကြည့်နေသည်။ ပြီးတော့မှ စဉ်းစဉ်းစားစား ပြောသည်။

"ဘာလဲ၊ ကိုယ်က လူကိုမကြည့်ဘူး၊ ချမ်းသာတာကို ကြည့်တယ်လို့ ဆိုချင်တာလား၊ ဒီလိုတော့လဲ မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ ယောက်ျားဆိုတာ အရည်အချင်း တစ်ခုခုတော့ ရှိရမယ်လေကွာ၊ အဲဒါကို ပြောတာ"

စုက ခေါင်းကို ဖြည်းညင်းစွာ ခါယမ်းသည်။ အိုင်ရင်း မှားနေပြီဟု စု ထင်သည်။

"ဒါကတော့ အိုင်ရင်းရယ်၊ အရည်အချင်း တစ်ခုခုဆိုတာ ရှိချင်မှလဲ ရှိနိုင်မှာပေါ့"

"အိုး ဘာအရည်အချင်းမှ မရှိရင် ဘယ်နေရာမှာ သွားသုံးမလဲ၊ ဒါ ထားပါတော့ ခုနက ဘာစာလဲဟင်"

"ကဗျာတစ်ပုဒ်ပါကွယ်"

စုက အိုင်ရင်း နားမလည်သည့် ဘာသာရပ်တစ်ခုလို ခပ်အေးအေး ပြောသည်။

"ဘာရယ်၊ ကဗျာဟုတ်လား"

စုက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

"ယူ့ကို ကောင်လေးတွေက ကဗျာစပ်ပေးတာလား"

စုက ခေါင်းခါပြသည်။

"ဒါဖြင့် စာအုပ်ထဲက ကူးထားတာလား၊ ကိုယ့်ကို ပြစမ်းပါ။ ကိုယ်လည်း ကဗျာဖတ်တတ်ပါတယ်၊ ရှယ်လီတို့ အိုမာခယမ်တို့ ကဗျာတွေ ကိုယ်ဖတ်ဖူး သားပဲ"

"မဟုတ်ဘူး၊ ဒီကဗျာက မင်း ဖတ်တတ်မှာလည်း မဟုတ်ဘူး၊ တို့ရေးထား တာ"

အိုင်ရင်းက စုကို ထူးဆန်းစွာကြည့်သည်။

"ဘုရားသခင်၊ ယူက ကဗျာရေးတယ် ဟုတ်လား၊ ဘာအကြောင်းလဲဟင်၊ အင်္ဂလိပ်လို ရေးတာလား၊ မြန်မာလို ရေးတာလား"

စုက အိုင်ရင်းကို ကလေးလေးတစ်ယောက်လို သဘောထားကာ ကြည့်သည်။

"မြန်မာလို ရေးတာပါ၊ ဗေဒါပန်းလေးအကြောင်း"

"ဗေဒါပန်းဆိုတာ ဘာပန်းလဲ၊ ကိုယ် တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးဘူး"

အိုင်ရင်းက ရိုးသားစွာ ဝန်ခံသည်။

"မြို့ပေါ်မှာ ဘယ်ရှိမလဲ၊ တောမှာ ရေအိုင်တွေ၊ ချောင်းတွေမှာ ရှိတာ၊ တို့ လည်း သေသေချာချာတော့ အနီးကပ် မမြင်ဖူးပါဘူး"

အိုင်ရင်းက ရယ်သည်။

"ကတ်သီးကတ်သတ်ကွာ၊ မြင်ဖူးတဲ့ နှင်းဆီပန်းတို့ ဒေစီပန်းတို့ အကြောင်းတွေ ရေးပါလား၊ မမြင်ဘူးတာကိုမှ ရေးရတယ်လို့"

စုသည် အိုင်ရင်းကို စိတ်မရှည်စွာ ကြည့်၏။

"ဒါကြောင့် မင်း နားမလည်နိုင်ပါဘူးလို့ ပြောတာပေါ့၊ ဗေဒါပန်းကို ကိုယ် သေသေချာချာ မမြင်ဘူးပေမယ့် ဝတ္ထုတွေထဲမှာ ဖတ်ဖူးတယ်။ သူဟာ

အညတရ အပယ်ခံပန်းလေးပဲ၊ သနားစရာကောင်းတယ်၊ ချစ်စရာလဲ ကောင်းတယ်"

သည်တစ်ခါတော့ အိုင်ရင်းသည် တကယ်ပင် စိတ်ရှုပ်ထွေးသွားဟန် တူ လေသည်။

"အဲဒါတွေ သိပ်ရေးမနေနဲ့ဦး၊ စာမေးပွဲနီးပြီလေ၊ ကိုယ်က စာကျက် ရအောင်လာတာ"

စုနှင့် အိုင်ရင်းသည် ကျောင်းစာအုပ်တွေဆွဲကာ ခြံထဲသို့ ဆင်းလာခဲ့ကြ သည်။

အိုင်ရင်းက စာကို စိတ်ပါဝင်စားစွာ ကျက်နေဆဲ စုမျက်လုံးထဲမှာတော့ သနားစရာ ဗေဒါပန်းလေး အကြောင်းကို တွေးနေသည်။ လူဆိုးလူတေ လေး သူ့အကြောင်းကိုလည်း ခေါင်းထဲမှ အတင်း ဖယ်ထုတ်နေရလေသည်။

ပြီးတော့ ရှိသေးသည်။

ကိုကိုဦး။

သူ့ကို အားလုံးက လူဆိုးဟု သတ်မှတ်ထားတာ စု သိသည်။ သူကကော ဘာကြောင့် သည်လောက် ဆိုးနေရတာလဲ။ သူသည် ခန္ဓာကိုယ်ကလည်း သေးကွေးပိန်လှီလှသည်။ ဆံပင်များကလည်း အမြဲတမ်း ပွရောင်းနေ တတ်၏။ သူ့အဝတ်အစားကလည်း ဘယ်တော့မျှ သပ်သပ်ရပ်ရပ်မရှိ။ တစ် ခုတော့ရှိသည်။ သူသည် သီချင်းဆိုကောင်းသူ ဖြစ်သည်။ လမ်းထိပ်မှ ညဉ့်နက်သန်းခေါင် တဒေါင်ဒေါင် တဒင်ဒင် တီးနေတတ်သော ဂစ်တာ အုပ်စုတွင် သူသည် ပင်တိုင် အဆိုတော်ဖြစ်၏။

သူနှင့် စတွေ့ ရသည်ကလည်း စိတ်ညစ်စရာကောင်းသည်။

ပြီးတော့ သူနှင့် ဆုံရခြင်းသည် ကိုကိုဦးကြောင့်ဟုလည်း ဆိုနိုင်လေသည်။

ထိုနေ့က ကိုကိုဦးနှင့် တွေ့ရန်အတွက် အိမ်မှ အရဲစွန့်ပြီး ထွက်ခဲ့ရသည်။ စုသည် ဖေဖေ၊ ကြီးကြီးမေ၊ ဒရိုင်ဘာကိုအေးမောင် စသည်တို့မပါဘဲ အိမ်က တစ်ယောက်တည်း ထွက်ရလေ့ မရှိပေ။ အစ်ကိုနှစ်ယောက်က အိမ်မှာမရှိ။ ရှိသည့်ကိုတိုးကလည်း သူ့အပေါင်းအသင်းတွေနှင့်သူ သွားလာနေတတ်သူ ဖြစ်သည်။ စုမှာ အိမ်သားတွေကလွဲလျှင် အိုင်ရင်းကိုသာ အဖော်ပြုစရာ ရှိသည်။ သို့သော် အိုင်ရင်းကို အစစအရာရာ ဖွင့်ဟပြောပြချင်စိတ် မရှိလှပေ။ တချို့သော ကိစ္စတွေမှာ အိုင်ရင်းနှင့် စုသည် ပေါင်းစည်း၍ ရတတ်သည် မဟုတ်ပေ။

ကိုကိုဦးနှင့် စုတို့ မိတ်ဆွေဖြစ်ခဲ့သည်ကို မည်သူမျှမသိ။ သိလျှင်လည်း မည်သူမျှ နားလည်နိုင်မည် မဟုတ်ပေ။ တကယ်ဆို စုကိုယ်တိုင်ကလည်း ကိုကိုဦးအကြောင်းကို သေသေချာချာ မသိ။ သိရန်လည်းမလိုပေ။ ကိုကိုဦးသည် စုချစ်သော စာရေးဆရာ တစ်ယောက်သာ ဖြစ်လေသည်။

ကိုကိုဦး၏ စကားလုံး အနုအလှလေးတွေ စုရင်မှာ စွဲငြိခဲ့တာကြာပြီ။ စာပေမှာ မွေ့လျော်တတ်သည့် အချိန်မှစ၍ ကိုကိုဦးသည် စုစိတ်အာရုံကို စိုးမိုးခဲ့၏။ ကိုကိုဦး၏ အဖွဲ့အနွဲ့လေးတွေက ညက်ညောသည်။ ကိုကိုဦး၏ ဝတ္ထုထဲမှာ ပါဝင်လှုပ်ရှားကြသော ကောင်လေး ကောင်မလေးတွေသည် ငယ်သည်။ လှသည်။ စိတ်နှလုံး နူးညံ့ကြသည်။ ပြီးတော့ သူတို့သည် ဆင်းရဲကြသည်။ ဘဝကိုဖြစ်သလို ရင်ဆိုင်ကြရသည်။ ဗေဒါလို လွင့်မျောကြသည်။ သူတို့ဘဝကို ဆယ်ယူသူမရှိ။ စု သူတို့ကိုသနားသည်။ ပြီးတော့ ကိုကိုဦးကိုလည်း သနားသည်။ ကိုကိုဦးသည် စာရေးဆရာ တစ်ယောက် ဘဝမှာ ဆင်းရဲချို့တဲ့စွာ ရပ်တည်နေရရှာမည်။

ပထမဆုံး ကိုကိုဦးဆီ စာရေးပြီး ပြန်စာစောင့်ရသည်မှာ ရင်မောလှသည်။ ကိုကိုဦးက စာရေးဆရာ တစ်ယောက်ဆိုတော့ သူ့ဆီ မိတ်ဆက်စာရေးသူ တွေ အများကြီးနေမှာ။ ပြီးတော့ ကိုကိုဦးမှာ စာတွေ ရေးနေရသည်နှင့်ပင် အားလပ်နိုင်သည်မဟုတ်။ သူ့စာတွေအရ ကိုကိုဦးသည် ပြည့်စုံသူ တစ်ယောက်လည်း မဟုတ်ရှာ၍ ဘဝအခက်အခဲများ နှင့်လည်း ရုန်းကန် ရင်ဆိုင်ရရှာပေမည်။

သို့သော် ကိုကိုဦးဆီက မမျှော်လင့်ဘဲပြန်စာကို ရခဲ့လေတော့ ပျော်လိုက်ရ သည်ဖြစ်ခြင်း၊ ကိုကိုဦးပြန်သော စာသည် ဝတ္ထုထဲက စကားလုံးများလိုပင် နုပြီးလှနေသည်။ လက်ရေးလေးတွေ ကလည်း လှပသည်မဟုတ်သည့်တိုင် စွဲမက်စရာ၊ ကိုကိုဦးစာများသည် စုတို့အိမ်ကို တိုက်ရိုက် ရောက်ခဲ့သည် တော့ မဟုတ်ပေ။ ကြီးကြီးမေက ဘယ်ကလာသည့် စာပဲဖြစ်ဖြစ် ဦးစွာ ဖောက်မြဲ။ သည်တော့ အိမ်လိပ်စာကိုလည်း မပေးရဲ။ အိုင်ရင်းကိုလည်း သည်ကိစ္စမှာ အားမကိုးရဲလေတော့ သူ့လိုပင် စာပေကို စိတ်ဝင်စားတတ် သည့် မြမြနွယ်လိပ်စာကို ပေးရသည်။ မြမြနွယ်က လမ်းထိပ်က အိမ်မြင့် မြင့်ကြီးမှာ နေသည်။ စုတို့ အိုင်ရင်းတို့နှင့် အဖွဲ့ကျလှသည် မဟုတ် သော်လည်း မြမြနွယ်က အားတော့ကိုးရသည်။ စကားကြွယ်သော်လည်း အတင်းပြောတတ်သူတော့ မဟုတ်ချေ။ မြမြနွယ်တို့အိမ်က လွတ်လပ် သည်။ သူ့မေမေက ကြီးကြီးမေလို လာသမျှစာတွေ ဖောက်ဖတ်လေ့မရှိ။ စု နာမည်ကိုလည်း အရင်းအတိုင်း မရေးရဲဘဲ ကလောင်နာမည်ဆန်ဆန် ခရေ ဟု ပေးခဲ့သည်။ ခရေပန်းဆိုတာ ပင်မြင့်ကနေမြေပေါ်ကို ဆင်းသက်ခစား တတ်သည် မဟုတ်လား။ ကိုကိုဦး ကြိုက်လိမ့်မည်ဟု ထင်သည်။

စာအနုအလှကလေးတွေ အပြန်အလှန်ရေးကြလို့ အပြီးမှာ ကိုကိုဦးက စု ကို တွေ့ချင်သည်ဟု ဆိုလာသည်။ စုရင်မှာ ခုန်ရပြန်သည်။ စုဘဝသည်

ပန်းအိုးထဲက ပန်းကလေးတစ်ပွင့်လို အချုပ်အနှောင် အောက်မှာ နေရသည်ဆိုတာ ကိုကိုဦးသိအောင် ပြောပြရသည်။ ကိုကိုဦးကတော့ အလျှော့ပေးလိုဟန် မရှိပေ။ စုကို တစ်ခါလောက် မြင်ဖူးရရင် တော်ပါပြီတဲ့။

မြမြနွယ်နှင့် တိုးတိုးတိုင်ပင်တော့ မြမြနွယ်က ငြင်းသည်။

"မြက စုကို အားနာလိုမပြောတာ၊ ခုတောင် စာတွေ ခဏခဏလာလို့ မေမေက မေးနေပြီ၊ မြက စုနာမည်ကိုမပြောပါဘူး၊ တခြား သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်ရဲ့ စာတွေပါလို့ ပြောရတာပေါ့၊ ဒီတော့ မေမေက ဒီအရွယ်မှာ ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်လုပ်တာ မကြိုက်ဘူးတဲ့"

မြမြနွယ်တို့ အိမ်မှာ တွေ့ကြဖို့ အစီအစဉ်ကို ဖျက်လိုက်ရလေသည်။

"စု သူ့ကို သိပ်တွေ့ချင်တယ် မြရယ်"

စု က ရင်ထဲရှိသည့်အတိုင်း ပြောသည်။ မြ ကိုယ်တိုင်ကလည်း အတွေ့အကြုံ ရင့်ကျက်သေးသူ မဟုတ်လေတော့ စုကို တကယ်ပင် သနားသွားသည်။ စုသည် မိခင်မေတ္တာနှင့် ကင်းလွတ်ကာ ဖခင်နှင့် ကြီးတော်တို့၏ ဖိနှိပ်ချုပ်ချယ်မှုအောက်မှာ နေရရှာသည့် သနားစရာ ကောင်မလေးအဖြစ် မြင်သည်။ စုကို သူ့ကူညီချင်သည်။

"ကျောင်းကအပြန် တွေ့ကြရင်ကော"

မြက စဉ်းစားလို့ ရသည့်အချက်ကို ပြောသည်။

"ဖေဖေကလေး ကျောင်းပို့ ကျောင်းကြိုတာကိုတော့ တစ်ရက်လေးမှ အလွတ်ပေးတာ မဟုတ်ဘူး မြရဲ့၊ တခြားအချိန်မှာဆိုလည်း အိုင်ရင်းတို့အိမ်နဲ့ မြတို့အိမ်ပဲ လာလို့ရတာ"

တကယ်တော့ သူတို့သည် မိဘ၏ အုပ်ထိန်းမှုအောက်မှ ဆယ်ကျော်သက်ရွယ် မိန်းကလေးများ ဆိုတာ သူတို့ကိုယ်သူတို့ မေ့ထားကြသည်။

လွတ်လပ်မှုကို မရလေလေ လိုချင်လေလေ။ ပြီးတော့ သူစိမ်းတစ်
ယောက်၏ ကြင်နာမှုကိုလည်း မက်မောတန်ဖိုးထားမိသည်။ ရင်ခုန်စရာ
လေးတွေကိုခံစား ချင်ကြသည်။

"မြတို့အိမ် လာမယ်ဆိုပြီး တစ်နေရာရာမှာ ချိန်းပါလားကွာ"

စု မျက်လုံးများ ဝိုင်းဝိုင်းလည်သွားသည်။

"ဒီလိုတော့လဲစု ကြောက်တယ် မြရယ်"

"အိုး ဒီလိုလုပ်လေ၊ မြလည်း ဘေးက လိုက်ခဲ့မှာပေါ့၊ မြတို့တွေ စကော့
ဈေးသွားမယ် ဆိုပြီး အိမ်ကနေ ထွက်မယ်၊ ဈေးကို ခဏဝင်၊ သူချိန်းတဲ့
နေရာကို သွား၊ ပြီးတော့ ပြန်လာ"

စု စဉ်းစားသည်။ မြမြနွယ်ပေးသော အကြံဉာဏ်သည် လောလောဆယ်
အခြေအနေမှာ အကောင်းဆုံးဖြစ်သည်။ ကြီးကြီးမေသည် စု
တစ်ယောက်တည်းကိုတော့ ဈေးသို့လွှတ်မည် မဟုတ်ပေ။

"စု အိမ်ကို ပြောကြည့်ဦးမယ်"

စု ဘဝမှာ လိမ်ညာခြင်းအလုပ်ကို စတင်ခဲ့ရသည်။

"ကြီးကြီးမေရယ်၊ စု ဖဲပြားလှလှလေးတစ်ခု ဝယ်ချင်လို့ မြမြနွယ်နဲ့ ဈေး
ကို လိုက်သွားမယ်နော်၊ နေ့လယ် သူက လာခေါ်မယ်တဲ့"

လိမ်ညာရခြင်းသည် မည်မျှခက်ခဲကြောင်း စု နားလည်ရတော့သည်။ မည်
မျှပင် ဟန်ဆောင် အားတင်းထားစေကာမူ စုရင်တွေ တဒိတ်ဒိတ် ခုန်
နေသည်မှာ ကြီးကြီးမေများ ကြားသွားမလားဟုပင် စိုးရိမ်ရတော့သည်။

"သမီးတို့ချည်းပဲလား၊ အိုင်ရင်းကောပါသလား"

အိုင်ရင်းက သွက်လက်ချက်ချာပြီး မဟုတ်မခံစိတ် ရှိသည်ဆိုကာ ကြီးကြီး
မေက အိုင်ရင်းကို စိတ်ချလေသည်။ စုကိုတော့ ရိုးလွန်းအလွန်းသည်ဆိုကာ

ဘယ်နေရာမှ စိတ်မချ။ ထို့ကြောင့် အိုင်ရင်းက ခေတ်ဆန်ဆန် နေ တတ်သည်ကို ကြီးကြီးမေ မကြိုက်သော်လည်း စုအတွက်တော့ အဖော်ကောင်းအဖြစ် သတ်မှတ်သည်။

"အိုင်ရင်း မရှိဘူး၊ ကြီးကြီးမေ၊ သူ့ မာမိကြီးနဲ့ အပြင်ထွက်သွားတယ်"

အိုင်ရင်းမသိအောင် မည်မျှ ကြံဆောင်ခဲ့ရသည်ကို ကြီးကြီးမေမသိပေ။

"သမီး ဖေဖေကလဲ၊ ကားယူသွားတယ်"

"ကားမလိုပါဘူး ကြီးကြီးမေရဲ့ ဒီကနေ လမ်းလျှောက်သွားပြီး မီးရထား ခုံးတံတားကြီး ကျော်လိုက်ရင် အနီးကလေးပဲဟာ"

"အေးလေ၊ သွားချင်လဲသွား၊ သိပ်မကြာနဲ့နော်"

"ဟုတ်ကဲ့ ကြီးကြီးမေ၊ ဟုတ်ကဲ့"

မြမြနွယ် ရောက်လာတော့ အခြေအနေ ကောင်းသည့်အကြောင်း မျက်ရိပ် ပြရသည်။ သမီးမိန်းကလေးကို ထိန်းသိမ်းရသည်မှာ မည်မျှခက်ခဲကြောင်း ကြီးကြီးမေခမျာ မသိနိုင်ရှာသေး။ စုကတော့ ကြက်မကြီး၏ ဝမ်းဗိုက် အောက်မှ ထွက်ပြုရန် ကြိုးစားနေသော ကြက်သားပေါက်မလေးလို သူမ ရောက်ဖူးသေးသော လမ်းကို အားယူ လျှောက်လှမ်းရန် ကြိုးစားခဲ့လေပြီ။

အဆင်အပြင် အခြယ်အသကင်းခဲ့သော မျက်နှာပေါ်မှာ ပေါင်ဒါပါး ပါးလိမ်းပြီး နှုတ်ခမ်းလေးကို ဖျော့ဖျော့ဆိုးသည်။ ကျောင်းဝတ်စုံကိုသာ အဝတ်များသဖြင့် အဝတ်အစားလည်း များများစားစား ရွေးချယ်စရာမရှိ။

အကောင်းဆုံး ဖြစ်မည်ထင်ရသော ပန်းနုရောင်လုံချည်နှင့် ဇာပန်းနုလေး ကို ဝတ်သည်။ ကိုကိုဦးက စာရေးဆရာဆိုတော့ အရောင် နုနုလှလှလေး တွေ ကြိုက်လိမ့်မည် ထင်သည်။ အပြာနုနုလေး ဆိုလျှင် ပိုပြီး အဆင်ပြေ မည် ထင်သော်လည်း အပြာနုရောင်အင်္ကျီကောင်းကောင်း မရှိသဖြင့် မဝတ်

ခဲရပေ။ ပြီးတော့ မြေနှွယ်ကလည်း ဘေးကပါလာသည် ဆိုတော့ သိပ်
တော့ လွတ်လွတ်လပ်လပ် တွေ့ရမည်မဟုတ်ပေ။

"သိပ်မကြာစေနဲ့နော် စု"

အိမ်က အထွက်မှာ ကြီးကြီးမေက ထပ်မှာလိုက်သေးသည်။ မိန်းကလေး
နှစ်ယောက်သည် ခေါင်းကို သွက်သွက်ညိတ်ကာ အချုပ်အနှောင်မှ လွတ်
လာသူများလို ဝမ်းပန်းတသာ ထွက်ခဲ့ကြလေသည်။

ကိုကိုဦးနှင့်တွေ့လျှင် မည်သို့သော စကားမျိုးတွေကို ပြောရပါမည်လဲ။
ကိုကိုဦးသည် ဝတ္ထုထဲက သူ့ ဇာတ်ကောင်တွေလိုပင် မြတ်နိုးစရာ၊ သနား
စရာ၊ ခင်မင်စရာ ကောင်းလေမည်လား။

အတွေးများဖြင့် လျှောက်လာဆဲ ဝါးခနဲ ဟားတိုက်ရယ်မောသံ များ
ကြောင့် ခြေလှမ်း တုံ့သွားရသည်။ လမ်းထိပ်မှာ ဝိုင်းဖွဲ့ထိုင်နေသော လူငယ်
တစ်စုကြောင့် အပြင်ထွက်ခဲ့လှသော စု ခြေလှမ်းများပင် မှားသွားရလေ
သည်။ မြေနှွယ်က စုလက်ကို ဆွဲကာ ဣန္ဒြေမပျက် ဆက်လျှောက်လာဆဲ
သူတို့ဆီမှ ဆူဆူညံညံ အသံတွေ ပေါ်ထွက်လာသည်။

"မင်းတို့ လမ်းထဲမှာ ဒီလောက်လှတဲ့ ကောင်မလေးတွေရှိတာ ခုမှ သိရ
တယ်ကွာ"

အသံတစ်သံက ထိုးဖောက်ထွက်လာသည်။ မိန်းကလေးကျောင်းမှာသာ
နေလာခဲ့ရပြီး ပတ်ဝန်းကျင်နှင့်လည်း အဆက်အသွယ် ကင်းဝေးသော စုမှာ
ယောက်ျားလေးတွေ သည်မျှ အတင့်ရဲပြီး အားမနာပါးမနာ ပြောတတ်သည်
ကို ယခုမှပင် နားနှင့်ဆတ်ဆတ် ကြားရကာ များစွာ အံ့ဩ တုန်လှုပ်မိလေ
သည်။

"ဟား ဒါကတော့ မင်း ကုသိုလ်ထူးလို့ မြင်ရတာပဲ၊ ဒီဘက်က တို့တောင်

သိပ်မမြင်ဘူးသေးတဲ့ အိမ်တွင်းပုန်းလေးပဲကွ"

နောက်တစ်ယောက်က ထောက်လိုက်တော့ စောစောက ပြောနေသူသည် အုပ်စုထဲမှ ထိုးထွက်လာသည်။

"ကျော်ကျော်၊ နင်တို့ တရားလွန်တယ်၊ တစ်လမ်းတည်းနေကြသူ အချင်းချင်း ဒီလောက်တောင် နောက်ရသလား"

မြမြနွယ်က သူတို့ထဲမှ တစ်ယောက်ကို လှမ်းပြောလိုက်သဖြင့် စု အားတက်သွားသည်။

"တို့က ဘာပြောလို့လဲ လှလို့ လှတယ်ပြောတာ၊ နင်တို့တောင် ဂုဏ်ရှိသေး တယ်"

မြမြနွယ်က မျက်စောင်းထိုးပြီး ရှေ့ကို ဆက်လျှောက်လာသည်။

စုမှာတော့ ခြေလှမ်းတွေလည်း ယိုင်ချင်နေပြီ။ ကိုကိုဦးနှင့် တွေ့ရမှာမို့ သာ၊ မဟုတ်လျှင်တော့ သည်နေရာမှပင် ပြန်လှည့်မိမည်မှာ သေချာလေ သည်။

စုတို့နှစ်ယောက်နောက်မှာ ကောင်လေးနှစ်ယောက် လိုက်လာပြီကို သိရ တော့ စု လက်ဖျား ခြေဖျားများပါ အေးလာသည်

"ဖြည်းဖြည်းလျှောက်ပါ၊ ဒီက အသိမိတ်ဆွေဖွဲ့ချင်လို့"

"မလိုပါဘူး"

မြမြနွယ်က ကက်ကက်လန်အောင် ရန်တွေ့လိုက်သော်လည်း နောက် ကလူက ဣန္ဒြေ ပျက်မသွား။ "အို ဘယ်လိုပါလိမ့်" စု က မဝံ့မရဲနှင့် လှည့် ကြည့်မိတော့ အသည်းနှလုံးများပင် အေးစက်သွားလေသလား ဟု ထင်မိ တော့သည်။ သူ့အကြည့်က စူးရဲလှသည်။ သူ့အသွင်က တစ်ဇွတ်ထိုး ဆန်လှ သည်။ ဖြစ်ကတတ်ဆန်း နိုင်လှသော သူ့ ဟန်အမူအရာသည် တစ်ဖက်လူ

မခံချင်စဖွယ်။ သို့သော် သူသည် မတွန့်မဆုတ် နောက်က လိုက်လာခဲ့လေ ပြီ။ သူ့ပုံကလည်း မိုးမြေဆုံးအောင် လိုက်တော့မည့်ပုံ။ ဘယ်လိုလူစားပါ လိမ့်။ ကြီးကြီးမေကို လိမ်ညာပြီး ထွက်လာမိသည့်အတွက် ပထမဆုံး အကြိမ် ဒုက္ခနှင့် ရင်ဆိုင်ရချေပြီဟု ဝမ်းနည်းစွာ တွေးမိသည်။

နှစ်ယောက်လိုက်လာသည် ဆိုသော်လည်း ဘေးလူက နောက်နားမှာ လျှို့ နေသည်။ သူ့ ခြေလှမ်းကတော့ မြန်လှသည်။ သားရဲကိုမြင်သော စွန့်ငှက် ငယ်နှယ်တည်း။

"ဟေ့ ဒီမှာ မင်းနာမည် ဘယ်လိုခေါ်သလဲဟင်"

အပြုအမူက ကလေးကချေ နိုင်လှသော်လည်း အသံကတော့ မာကျော သည်။

စုတို့နှစ်ယောက်လုံးက လှည့်မကြည့်။ မြမြနွယ်က အဖက်မတန်သလို မာန်အပြည့်နှင့် လျှောက်လာနိုင်သော်လည်း စုကတော့ ကြောက်ရွံ့ ထိတ်လန့်နေပုံကို ဖုံးကွယ်၍ မရ။ သည်ကတည်းက စုရဲ့ အားနည်းချက်ကို သူ သိခဲ့မှာပါပဲ။

"ဒီကမေးနေတာ လူကို အဖက်မတန်လို့လား ဟင်"

မြမြနွယ်က ဆတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်သည်။

"ဒီမှာ နင်တို့ ဒီလောက်တောင် နှောင့်ယှက်ရရင် တော်ရောပေါ့၊ မိကောင်းဖခင်သားသမီး မဟုတ်ဘူးလား"

သည်လိုပြောလိုက်တော့ သူ့မျက်နှာ ရဲခနဲဖြစ်သွားတာ စုသိလိုက်သည်။ စိတ်ဆိုးဆိုးနှင့် စုတို့ကို ရန်မူရင်အခက်ပဲဟု ပူပန်သွားမိလေသည်။

"နာမည်သိချင်လို့မေးတာ၊ မိကောင်းဖခင်သားသမီး မဟုတ်ဘူးလား ရိုင်းစိုင်းတာက မင်းတို့"

သူသည် စုဘေးကိုကပ်ကာ လျှောက်လာလေသည်။ ပြီးတော့ စုမျက်နှာကို သေသေချာချာကြည့်သည်။ ခရီးလမ်းကလည်း ရှည်လျားပါဘိ။ မြန်မြန် ရောက်ပါစေတော့ ကိုကိုဦးရယ်။ တံတားရဲ့ ဟိုဘက်ထိပ်မှာ မချိန်းမိဘဲ ဒီဘက်လမ်းထိပ်မှာ လာကြိုနေဖို့ မှာထားရင် ကောင်းမှာပဲဟု တွေးမိသည်။

"လမ်းမှာ တွေ့တဲ့လူတိုင်းကို နာမည်လိုက်တိုင်း ဖြေနေရအောင် တို့ကို ဘယ်လိုမိန်းကလေးတွေ အောက်မေ့လို့လဲ"

မြမြနွယ်က မလျှော့၊ အင်းလေ စုထက်စာလျှင်တော့ မိန်းကလေးတိုင်း အတွေ့အကြုံရှိမှာပါပဲ"

"ဟေ့ နာမည်မေးတာ ဘယ်လိုမိန်းကလေးလို့မှ ထင်လို့မဟုတ်ဘူး၊ သိချင်လို့မေးတာ"

"သိချင်ရင် ကျော်ကျော်တို့ကို မေးကြည့်"

"မတွန့်တိုရမယ့်ဟာ တွန့်တိုနေလိုက်တာ၊ ကဲ ပြောစမ်းပါ၊ မင်းနာမည် ဘယ်သူလဲဟင်"

သူသည် မြမြနွယ်နှင့် စကားနိုင်မလှတော့ဘဲ စုဘက်သို့လှည့်ကာ မေးလေသည်။

"အို"

စုက ဇွတ်တရွတ်နိုင်လှသော သူ့ကိုကြည့်ကာ မျက်နှာမှာ နီမြန်းလာသည်။ သူသည် စုကို သနားသွားပုံရသည်။ ဟဲခနဲ တစ်ချက်ရယ်လိုက်သည်။

တံတားပေါ်ကျော်ဖြတ်၍ လာခဲ့ပြီ။ သူတို့ ပြန်မသွားကြသေး။ စုရင်တွေ တဒိတ်ဒိတ် ခုန်လာသည်။ ကိုကိုဦးနှင့် တွေ့ရတော့မည်။ သို့သော် စုတို့ဘေးမှ သူတို့ပါလာသည်။ ကိုကိုဦးက ဘယ်လိုများထင်လေမလဲ"

"ဒီမှာ နာမည်သိရရင် သူတို့ ပြန်မှာလားဟင်"

မြမြနွယ်က စုကို အံ့ဩစွာကြည့်သည်။

"အို စုရယ်၊ လိုက်ချင်သလောက် လိုက်ခဲ့စမ်းပါစေ၊ ဟိုဘက်ရောက်ရင် ကိုကိုဦးနဲ့ တွေ့ရတော့မှာပဲ"

"ဪ ဟဲ့လား၊ ကိုကိုဦးဆိုတာ ဘယ်ကကောင်လဲဟင်"

"ဘယ်ကကောင်မှ မဟုတ်ဘူးရှင်၊ ရှင်တို့လို တေလေဂျပိုး လမ်းတကာမှာ လေလွင့်နေတဲ့ လမ်းသရဲမဟုတ်ဘူးရှင်၊ လူကြီးလူကောင်း သိပြီလား"

သူ့မျက်နှာ နီမြန်းသွားပြန်သည်။

"ဪ တို့ကို လမ်းသရဲလို့ပြောတယ် ဟုတ်လား၊ မင်းတို့ သိကြမယ်"

သူ ကြိမ်းဝါးသည်ကို စု ကြောက်လှသည်။

တံတားထိပ်ကို ရောက်လာခဲ့ပြီ၊ မြမြနွယ်သည် အပြေးအလွှားပင် ဆင်းချ သွား၏။ စု နောက်က ပြေးဆင်းခဲ့ရသည်။ တံတားထိပ်မှာ လူတစ်ယောက် ရပ်နေသည်။ တိုက်ပုံအင်္ကျီ မီးခိုးရောင်ကို ဝတ်ထားသည်။ အို သူ ကိုကိုဦး ပါပဲ။ ကိုကိုဦးက စုတို့ဆင်းလာသည်ကို သေသေချာချာ စောင့်ကြည့် နေသည်။ ပြီးတော့ စုကို ရွေးပြီးပြေးပြသည်။ ကိုကိုဦးသည် စုကို ဓာတ်ပုံထဲ မှာ မြင်ဖူးပြီးသား ဖြစ်ပေသည်။

စုကတော့ ကိုကိုဦးကို ယခုမှပင် ဖြင်ဖူးခြင်းဖြစ်၏။ တိုက်ပုံအင်္ကျီနှင့်လိုက် ပြီး သေသေသပ်သပ် ခန့်ခန့်ညားညား ရှိသည်။ အရွယ်က လူလတ်ပိုင်း လောက် ဆိုတော့ စုထက်တော့ အသက် ဆယ်နှစ်လောက် ကြီးမှာပါပဲ။ အင်းလေ စာရေးဆရာ ဆိုတော့လည်း ဒီအသက်အရွယ်ရှိပြီပေါ့။ စုသည် အပြေးအလွှားတွေးရင်း ကိုကိုဦးနားသို့ ရောက်သွားသည်။ နောက်က သူတို့ ပါလာ၍ စု မျက်နှာမှာ အမ်းနေသည်။ ဘာပြောရမည်မသိ။

"လက်စသတ်တော့ အိမ်တွင်းပုန်းတွေက ဒီမှာလာပြီး ကြောင်သူတော်နဲ့ ချိန်းထားတာကိုး၊ ဟား ဟား ဟား"

စုမျက်နှာ ထူအမ်းပြီး ကိုကိုဦးကိုပင် မကြည့်ရဲအောင် ဖြစ်သွားလေသည်။ မြမြနွယ်ကတော့ အံကို ကြိတ်ထားသည်။ သူတို့သည် ခပ်ကြောင်ကြောင် ရပ်နေကြသော စုတို့ကို ကျော်လွှားပြီး လှေကားမှ ဆင်းသွားကြလေသည်။ စုက စိတ်မောစွာဖြင့် သက်ပြင်းကို ချမိရတော့သည်။

"ခရေ၊ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား"

ကိုကိုဦးဆီမှ အသံထွက်လာတော့ စုက ကပျာကယာ ခေါင်းညိတ်ပြမိ၏။

"သူတို့က ဘယ်သူတွေလဲ ဟင်"

ကိုကိုဦးက သူတို့နောက်ကျောကို မေးငေါ့ပြကာ မေးသည်။

"အို အလကား လမ်းသရဲတွေပါ၊ မြတို့ကို လိုက်နှောင့်ယှက်နေလို့"

မြမြနွယ်က ဝင်ပြောလိုက်၏။ ကိုကိုဦးက ပြုံးသည်။ ကိုကိုဦးသည် လူကြီးဆန်လှသည်။ စု ကျေနပ်သွား၏။

"သူကလေ စု သူငယ်ချင်း မြမြနွယ်တဲ့၊ စု လိပ်စာပေးထားတာ သူ့အိမ်ပဲ၊ ခုလည်း စု အိမ်က ထွက်လို့မလွယ်လို့ အဖော်ခေါ်ခဲ့ရတာ"

"ဟုတ်လား၊ လာလေ တစ်ခုခုစားကြရအောင်"

"သိပ်တော့ကြာလို့မဖြစ်ဘူး ကိုကိုဦး"

စုက စာထဲမှာခေါ်သည့်အတိုင်း ခေါ်လိုက်ပြီးမှ ရှက်သွေးဖြာသွားသည်။

"မကြာပါဘူး၊ ခဏပဲလေ၊ ခဏလေးတော့ စကားပြောပါရစေ ခရေရယ်"

"ဟို လမ်းသရဲတွေနဲ့တော့ မတွေ့အောင်ရှောင်မှ ဖြစ်မယ်နော်"

မြမြနွယ်က ပြောပြီး ရှေ့မှ လျှောက်သွားလေသည်။

စု ရင်ထဲမှာ ကြောက်စိတ်တွေ ပြယ်စပြုပြီး ကိုကိုဦးကို အားကိုးစိတ်တွေ ဝင်လာသည်။ ကိုကိုဦးနှင့် တွေ့ရသည့်နေ့သည် စုဘဝမှာ ဖေဖေမပါဘဲ ကိုယ့်ဘာသာစပြီး ရင်ဆိုင်ရုန်းကန်တဲ့နေ့ပါပဲ။

စုရဲ့ ဘဝမှာ ဖေဖေ မပါဘဲ ရပ်တည်၍ ရလိမ့်မည်ဟု အမြဲထင်ခဲ့သည်။

ဖေဖေသည် စုကို သားများထက် ဂရုစိုက်မှန်း၊ မေမေ့ကိုယ်စား အရိပ်တ ကြည့်ကြည့် ထားကာ နေတတ်မှန်းတော့ စုသိသည်ပင်။ သို့သော် စု၏ ရင် မှာ ပြင်ပလောက ပတ်ဝန်းကျင်သည် စိုးမိုးစပြုပြီ။ ဖေဖေရဲ့အရိပ်အောက် မှာ အစစအရာရာ ပြီးပြည့်စုံတာ အေးချမ်းသာယာတာကိုတော့ ဆိုဖွယ်ရာ မရှိ။ သို့သော် ပုံသေကားကျ နေရသည်ထက် စိတ်လှုပ်ရှားစရာလေးတွေ၊ ရုန်းကန်လှုပ်ရှားရတာလေး တွေနှင့် ပြည့်နှက်နေသင့်သည်ဟု ထင်သည်။

ယခုဆိုလျှင် စုရဲ့ ပျင်းစရာ ငြီးငွေ့စရာကောင်းလှတဲ့ ဘဝမှာကိုကိုဦးဟာ မျှော်လင့်ချက် ရောင်ခြည်တစ်ခု ဖြစ်ခဲ့ပြီ။ ကိုကိုဦးကို တည်ငြိမ်အေးဆေး သည့်အသွင်ဖြင့် မြင်ရတော့ စု ပို၍လည်း အားတက်မိသည်။ ကိုကိုဦးသည် စုဘဝကို ရင်ခုန်ခြင်းနှင့်အတူ အချစ်၏ အငွေ့အသက်များဖြင့်လည်း လွှမ်းခြုံ ရစ်သိုင်းထားလိမ့်မည်ဟု စု ယုံကြည်သည်။ ကိုကိုဦးသည် စုကို ပူလောင်ပင်ပန်းအောင် လုပ်လိမ့်မည်ဟုတော့ ဘယ်တုန်းကမှ မတွေးခဲ့မိ ပေ။

ငှပန်းတွေ ငုံ့စပြုသည့် နွေဦးမှာ စုတို့ စာမေးပွဲ ဖြေခဲ့ရသည်။

စာမေးပွဲဖြေရသည့် နောက်ဆုံးရက်သည် စုအတွက် ရင်အခုန်ဆုံး ဖြစ်ခဲ့ ရ၏။ သည်နေ့ ကိုကိုဦးနှင့်တွေ့ရမည်။

ကိုကိုဦးနှင့် စုသည် စာချင်း ဆက်သွယ်ကြရသည်ကသာ များ၍ လူချင်း

တွေ့ဖို့ မလွယ်ကူခဲ့ကြ။ မြမြနွယ်နှင့်အတူ ဗိုလ်ချုပ်ဈေးမှာ တစ်ရက်တွေ့ပြီး နောက်တစ်ခါ စာအုပ်တိုက်မှာ တစ်ခါတွေ့သည်။ စာအုပ်ဝယ်ချင်သည်ဟု အကြောင်းပြပြီး ကိုအေးမောင်ကို ကားဖြင့်လိုက်ပို့ခိုင်းရသည် ဆိုတော့ ကြာကြာလည်း မနေခဲ့ရ။ ပြီးတော့ စာရေးဆရာတွေ၊ ပုံနှိပ်တိုက် အလုပ်သမားတွေ၊ ယောက်ျားသား တွေချည်း ပြည့်နှက်နေသော နေရာမို့ စု မှာ မျက်နှာမမော့ရဲအောင် ရှက်သွေးဖြာမိလေသည်။ စုကို စာရေးဆရာ တစ်ယောက်နောက်ကို တမ်းတမ်းစွဲ လိုက်နေတဲ့ မြီးကောင်ပေါက် စာရူးပေ ရူးမလေး လို့များ ထင်လေမလား။ ကိုကိုဦးကတော့ သည်လို အသားယူ တတ်လိမ့်မည်ဟု မထင်။ သို့သော် ကိုကိုဦးက နောက်တစ်ခါ တစ်ယောက်တည်းလာခဲ့ပါ။ အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောရမယ့်နေရာ ရှိပါတယ်ဆိုတော့ မရိုးသားဘူးဟု မထင်ရက်သော်လည်း သွားရမှာ ဝန်လေးမိလေသည်။

စာမေးပွဲပြီးတဲ့ နောက်ဆုံးရက်မှာ သူငယ်ချင်းတွေစုပြီး ရုပ်ရှင်ကြည့်ကြ မည်ဟု အိုင်ရင်းက စီစဉ်သည်။ သူငယ်ချင်းတွေ ဆိုရာမှာ ယောက်ျားလေး တွေလည်း အပါအဝင် ဖြစ်လေသည်။ မစ်ကီနှင့် မောင်မောင် ပါမည် ကတော့မလွဲ။ ပမ်မလာတို့၊ မြမြနွယ်တို့လည်း ပါသည်။ ဖေဖေကို အိုင်ရင်း က ခွင့်ပန်တော့ ဖေဖေကလည်း အထူးအခွင့်အရေး အနေဖြင့် ခွင့်ပြုလေ သည်။

စုက သူငယ်ချင်းတွေနှင့် ရုပ်ရှင်ကြည့်ရမည့် အရေးထက် ကိုကိုဦးကို တွေ့ ချင်သည့်စိတ်က လွန်ကဲနေသည်။ ယခုတလော ကိုကိုဦး၏ စာတွေထဲမှာ စကားလုံးတွေ ပိုမိုနူးညံ့ပြီး စိတ်လှုပ်ရှားစရာ၊ တွေးတောစရာတွေ ပြည့် နှက်နေတာကို သတိထားမိလေသည်။ ရိုးရိုးတန်းတန်း မိတ်ဆက်စာမှသည် အချစ်၏ သင်္ကေတတွေဖြင့် အရောင်ပြောင်း၍လာခဲ့ပြီ။ ထိုအခါ ကိုကိုဦး

နှင့် တွေ့ချင်သည့် ဆန္ဒတွေဖြင့် စုရင်ထဲမှာ လှုပ်ခတ်၍လာသည်။
အခွင့်အရေးကို စောင့်စားချောင်းမြောင်းရခြင်းဖြင့် စိတ်မော၍ နေသည်။

ထုံးစံအတိုင်း စုက မြမြနွယ်ကိုပင် အပူကပ်ရသည်။

မြမြနွယ်ကို အားနာ၍ ကိုကိုဦးကို စာကျဲကျဲ ရေးခိုင်းခဲ့သည်။

"ကိုယ်တို့လေ စာချင်းလဲ သိပ်မဆက်သွယ်နိုင်တော့ဘူး၊ ဒီတစ်ခါတော့
သူ့ကို တွေ့ချင်တယ် မြရယ်၊ နောက်ဆို ကိုယ် တွေ့ဖို့ မကြိုးစားတော့ပါဘူး၊
တကယ်ပါ"

စုဘက်က စာတွေ ရေးရေးပို့နေခဲ့သည်ကိုတော့ မြမြနွယ် မသိ။ ပြီးတော့
စုက သူသည် ကိုကိုဦးကို ဆယ်တန်းအောင်ပြီး တက္ကသိုလ်ရောက်မှ ချစ်သူ
များအဖြစ် ဆက်ဆံပါမည်ဟု ကတိပေးထားသည်။ ယခုတော့ သာမန်
မိတ်ဆွေတွေပါပဲတဲ့။ ကိုကိုဦးကလည်း စုကို အခွင့်အရေးယူမည် မဟုတ်ဟု
ဆိုသည်။ ဘာပဲပြောပြော ငယ်ရွယ်သူအချင်းချင်းမို့ ရှည်ရှည်ဝေးဝေးတော့
မေးမနေပေ။ စုကို ကူညီမည်ဟု ကတိပေးလိုက်သည်။

ထိုနေ့က အဆင်မှပြေပါ့မလားဟု စိုးရိမ်ပူပန်စိတ်ဖြင့် စု စာမေးပွဲပင်
ကောင်းစွာမဖြေနိုင်။ စု စာကောင်းကောင်း မကျက်နိုင်တာလဲ ကြာခဲ့ပြီ။
မည်သို့ဆိုစေ စာမေးပွဲပြီးသွားတော့ စုမှာ ပျော်လိုက်ရသည့်ဖြစ်ခြင်း။

မစ်ကီတို့လူသိုက်က ကာလ်တန်ရုံရှေ့မှာ စောင့်နေကြသည်။

မြမြနွယ်က စတင်အရေးဆိုသည်။

"ဒီကားက တို့ကြည့်ပြီးသားကြီး၊ မြန်မာကားလည်း မကြည့်ရတာကြာပြီ။
မြန်မာကား ကြည့်ချင်တယ်ကွာ"

စုကလွဲ၍ ကျန်လူအားလုံးက ခါးခါးသီးသီး ငြင်းဆိုကြသည်။

"ဒီလိုလုပ်လေ၊ ခုပဲရုံထဲဝင်ရတော့မှာ၊ မင်းတို့ ဒီရုံမှာကြည့်၊ တို့ ဟိုဘက်ရုံ

မှာကြည့်မယ်၊ အထွက်ကြတော့ ဒီနေရာမှာ ပြန်ဆုံကြမယ်"

"အို ဒီလိုဆို ဘယ်ပျော်စရာ ကောင်းတော့မလဲ အားလုံး စုစုဝေးဝေးမှ ကောင်းမှာ"

အိုင်ရင်းက ငြင်းဆိုသည်။

"ဟုတ်သားပဲ"

ကျန်လူများက ထောက်ခံသည်။

"ကြည့်ပြီးသား ကားကြီးတော့ နှစ်ခါ ပြန်မကြည့်ပါရစေနဲ့။ ရုပ်ရှင်ပြီးရင် အားလုံးစုပြီး ထမင်းစားကြမှာပဲ၊ အဲဒီတော့မှ ပျော်ကြတာပေါ့၊ ရုပ်ရှင်ရုံထဲ မှာလဲ စကားပြောလို့ ကောင်းတာမှ မဟုတ်တာ"

အိုင်ရင်းကလည်း သူ့အကြိုက်မင်းသား ရော့ခ်ဟတ်စင် ပါသော ကားကို သိပ်ကြည့်ချင်နေသည် ဆိုတော့ အခြားရုံမှာ ကြည့်ဖို့လည်း မစဉ်းစားနိုင် တော့။

"ဒီလိုဆိုလဲပြီးရော၊ ဘယ်သူကပဲ အရင်ပြီးပြီး ဒီရုံရှေ့မှာ ဆုံကြမယ်နော်"

"အေးပါ"

မြမြနွယ်က စု လက်ကိုဆွဲကာ ချက်ချင်း လမ်းခွဲဖို့ပြင်သည်။

"စုတို့ နှစ်ယောက်တည်း ဖြစ်ပျံ့မလား၊ ကိုယ်လိုက်ခဲ့မယ်"

မောင်မောင်က ပြောသည်။

"ကောင်းသားပဲ"

အိုင်ရင်းက ထောက်ခံသည်။

"နေပါစေကွာ၊ တို့နှစ်ယောက်တည်းက အရေးမကြီးဘူး၊ မောင်မောင် ပါလာတာတို့နဲ့ သိတဲ့ လူကြီး တစ်ယောက်ယောက် မြင်သွားရင် နှစ်

ယောက်တည်း တွဲကြည့်တယ်ထင်လို့ နောက်လာရမှာ မဟုတ်တော့ဘူး"

မြမြနွယ်က ပြောပြောဆိုဆို ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်ခွာလာသည်။

ရုပ်ရှင်ပြချိန်နီးပြီမို့ ကြာကြာလည်း ဆွေးနွေး မနေနိုင်ကြတော့။

ရုံရှေ့မှာ ကိုကိုဦး စောင့်နေတာကို မြင်ရတော့မှ ရင်ထဲမှာ အေးသွားသည်။ ကိုကိုဦးက လက်မှတ်သုံးစောင် ဝယ်ပြီးသား။ လူကြီးတစ်ယောက်ယောက် မြင်သွားမှာစိုး၍ ကိုကိုဦးကို နှုတ်မဆက်ဘဲ အသာလေး ဝင်လိုက်သွားသည်။

အချစ်အတွက် စွန့်စားခန်းများကိုတော့ မည်သူကမျှ မသင်ဘဲအလိုလို တတ်သိ ကျွမ်းကျင်ခဲ့လေပြီ။

ရုပ်ရှင်ရုံထဲမှာ တမင်ချိန်းတွေကြတာ ဘာအတွက်လဲဆိုတာ စုသေသေချာချာ မသိခဲ့တာ အမှန်ပင်။ စု စိတ်ထဲမှာ ကိုကိုဦးနှင့် တွေ့ချင်တာ တစ်ခုတည်းကိုပဲ သိခဲ့သည်။

ကိုကိုဦးက စုရဲ့ လက်ကလေးတစ်ဖက်ကို မလွှတ်တမ်း ကိုင်ထားတော့ စုရင်ထဲမှာ နွေးထွေးနေသည်။ ကိုကိုဦးဟာ စုကို ချစ်မြတ်နိုးတာကလွဲလို့ ဘာအခွင့်အရေးမှ မယူပါဘူးဟုလည်း ယုံကြည်မြဲ ယုံကြည်နေသည်။

ရုပ်ရှင်အပြီးမှာ သူငယ်ချင်းတွေနှင့် ဝိုင်းဖွဲ့ စားသောက်နေကြရသည် အထိ စု ရင်တွေမှာ ခုန်နေဆဲ။

ကျောင်းမှ ထွက်လာပြီးသည့် နောက်မှာတော့ ကိုကိုဦးနှင့်တွေ့ရန် မဖြစ်နိုင်တော့ပေ။

မြမြနွယ်၏ မေမေက တားဆီးချက်အရ စာချင်းလည်း ဆက်သွယ်၍ မရတော့။ ဖေဖေကလည်း သူမပါဘဲ စုကို ဘယ်မှမလွှတ်ဘဲ ဖေဖေမပါလျှင်

လည်း ကြီးကြီးမေက ပါလာသည်သာ။ စုမှာ ကိုကိုဦးနှင့် မည်သို့ ဆက်
သွယ်ရမည်ကို မသိနိုင်တော့ပေ။ ကျောင်းစာကို အကြောင်းပြပြီး စာလည်း
ခိုးရေး၍ မလွယ်တော့။ ရှိပြီးသား ကိုကိုဦး၏ စာတွေကိုပင် နှမြောလျက်နှင့်
ဖျောက်ဖျက်ပစ်နေရသည်။ ကြီးကြီးမေကိုလည်း ကြောက်ရသည်။ အိုင်
ရင်း၏ ရန်ကိုလည်း ကြောက်ရသည်။ ခဲရာခဲဆစ် စာလေးတစ်စောင် ရေး
ပြီးပြန်တော့လည်း အပြင်မထွက်ရ၍ မည်သို့ထည့်ရမည် မသိပြန်၊ နောက်
တော့ ကြီးကြီးမေ မြင်သွားမှာစိုးသည်နှင့် ဆုတ်ပစ်လိုက်ရလေသည်။

နွေရက်များသည် ပျင်းစရာကောင်းလှ၏။

ဖေဖေကတော့ စာအုပ်များကိုတော့ ကြိုက်သလောက် ဖတ်ခွင့်ပေးထား၍
တော်တော့သည်။ စု ဖတ်မိသမျှမှာလည်း ကိုကိုဦး၏ ဝတ္ထုများသာ ဖြစ်နေ
တတ်သည်။ ကိုကိုဦးက စု နာမည်ကို မဖော်ဘဲ စုမှန်းသိအောင် ရည်ညွှန်း
ရေးထားတာတွေ ဖတ်ရတော့ ကိုကိုဦးကို အလွမ်းပြေပြန်သည်။ ပြီးတော့
စာထဲမှာ ကိုကိုဦးက စုကို သိပ်ချစ်တယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်းလည်းပါသည်။ စု
ပျော်ရသည်။ ရင်လည်းခုန် ရသည်။ ကိုကိုဦးဟာ စုရဲ့ရင်ကို စတင်လှုပ်ရှား
စေသူပါပဲ။

အိုင်ရင်း၏ မွေးနေ့က ပျော်စရာကောင်းလေသည်။ အိုင်ရင်း၏ မေမေက
အနောက်တိုင်း ဓလေ့ကို ခင်တွယ်သူဆိုတော့ မွေးနေ့ကို တခမ်းတနား
လုပ်ပေးသည်။ သူတို့ခြံသည် စုတို့ခြံထက်လည်း ပိုကျယ်၏။ ပွင့်တူရွက်တူ
ပင်တွေ အောက်မှာ ရောင်စုံမီးလုံးလေးတွေ ထွန်းပြီး သူငယ်ချင်းတစ်စု
ပျော်ကြသည်။ အိုင်ရင်း၏ မာမီကိုယ်တိုင် ဖုတ်ပေးသော ဘတ်သ်ဒေးကိတ်
ကလည်း တကယ်စား၍ ကောင်းသည်။ မစ်ကီ၊ မောင်မောင်တို့နှင့်အတူ
အခြား ယောက်ျားလေးများလည်း ပါလာသည်။ ပြီးတော့ ဖိတ်ကြားမထား
သည့် ဧည့်သည်တစ်ယောက်လည်း ရောက်လာခဲ့သည်။

သူ့ကိုမြင်တော့ အိုင်ရင်းရော မြမြနွယ်ပါ အံ့အားသင့်စွာ ကြည့်နေမိကြ သည်။ ကိုလူဆိုး။ သူက တစ်လမ်းတည်းနေ ကျော်ကျော်တို့နှင့်အတူ ရောက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ သည်တစ်ခါတော့ သူ့အသွင်က သပ်သပ်ရပ် ရပ်ဖြစ်၏။ သူများတကာလို ဘောင်းဘီရှည် ဝတ်ထားဘဲ ပုဆိုးနှင့်တိုက်ပုံ ကို သေသေသပ်သပ် ဝတ်ထားသည်။ ဆံပင်ကိုလည်းအကျအန ဖြီးသင် ထားသည်။

"အားလုံးနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်၊ ဒါ တို့သူငယ်ချင်း နေမင်းတဲ့ စိန်ဂျွန်း ကပဲ၊ မင်း သူတို့ကို သိမှာပါကွာ၊ သူက အိုင်ရင်း၊ သူက ပင်မလာ၊ မြမြနွယ်၊ စင်သီရာ"

"စင်သီရာ မဟုတ်ပါဘူး၊ စုပါ"

သူက ကွန့်လိုက်တော့ အားလုံးက ပြုံးလိုက်သည်။ အိုင်ရင်းက အိမ်ရှင်ဆို တော့ ရိုင်းရာ ကျမည်စိုး၍ ဖော်ရွေဟန်ပြရသည်။ စု စိတ်ထဲမှာတော့ မစ်ကီ တို့ မောင်မောင်တို့နှင့် ပြဿနာဖြစ်မှာကို စိုးရိမ်မိလေသည်။ သို့သော် မ ကြာမီမှာပင် ယောက်ျားလေး အချင်းချင်းလည်း ပြေလည်သွားကြသည်။ ငယ်ရွယ်သူတို့ သဘာဝဖြင့် အာဃာတတွေ ပြေပျောက်ကာ ပျော်ရွှင်ခြင်းကို သာ ရှာဖွေကြလေသည်။

"နေမင်းက သီချင်းဆိုကောင်းတယ်၊ သူ့ကို သီချင်းဆိုခိုင်း"

ကျော်ကျော်က အကြံပေးသည်။

"နာမည်က နေမင်းဆိုတော့ တော်တော် ပူပြင်းမှာပဲနော်"

မြမြနွယ်ကပြောတော့ သူ ရယ်သည်။

"အဲဒါ ကျွန်တော့်ကို မကျေနပ်စရာ အကြောင်းရှိလို့ ချတာဗျ"

"ကဲပါလေ အားလုံးသင်ပုန်းချလိုက်ပါ၊ မစ်ကီက ဂစ်တာတီး နေမင်းက

သီချင်းဆို"

မွေးနေ့မင်္ဂလာသီချင်း၊ ခေတ်စားနေသော ပရက်စလေ၊ ကလစ်ရစ်ချတ်၊ ကော်နီဖရန့်စစ်တို့၏ သီချင်းများ။ မစ်ကီကလည်း ဂစ်တာ အတီးကောင်း သည်။ နေမင်းကလည်း အဆိုကောင်းသည်။ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေတတ် သော အိုင်ရင်း၏ မာမိက သဘောအကျကြီး ကျ၍ နေလေသည်။ နောက်ထပ် မုန့်တွေ၊ လိမ္မော်ရည်တွေ တဝကြီးချကျွေးသည်။

"မောင်မောင်လဲ သီချင်းဆိုကောင်းတာပဲ၊ မောင်မောင် တစ်ပုဒ်ဆိုကွာ"

စကားနည်းသော မောင်မောင်က ငြိမ်နေဆဲ။ စုက မောင်မောင်ကို လှမ်း ကြည့်မိသည်။ သည်ပွဲမှာ နေမင်းက စုကို မနှောင့်ယှက်ဘဲ သူ့ဘာသာသူ အပျော်ကြူးနေသော်လည်း မောင်မောင်နှင့် စုတို့ မျက်လုံးချင်း မကြာခဏ ဆုံမိကြတာ မည်သူမျှမသိ။

"ဆိုပါ ဆိုပါ၊ မောင်မောင် ဆိုပါ"

မိန်းကလေးများကပါ တောင်းဆိုကြသည်။

"ငါ အင်္ဂလိပ်သီချင်း မဆိုတတ်ဘူး"

"အို မြန်မာသီချင်းပဲ ဆိုပါ၊ မြန်မာသီချင်းလဲ နားထောင်ကောင်းတာပဲ"

"ဟုတ်တယ်၊ မာမိလဲ နားထောင်ချင်တယ်"

သကြားလုံးတွေ လာချပေးသော မာမိကပါ တောင်းဆိုတော့ မောင်မောင် က ရှက်ရှက်နှင့် သီချင်းဆိုဖို့ ပြင်ရသည်။

"မေ့ပါနိုင် သီချင်းကို မင်း တီးတတ်ရဲ့လား"

မောင်မောင်က မစ်ကီကို မေးသည်။

နေမင်း မသိမသာ နှာခေါင်းရှုံ့သည်။

"ရပါတယ်ကွာ၊ မင်းကလဲ အထင်သေးလိုက်တာ မြမန်းဂီရိ ဆိုရင်တောင်"

ရသေးတယ်"

မစ်ကီက ပြောတော့ အားလုံး ရယ်ကြသည်။

"ကဲ စပြီ"

အစပထမတော့ မောင်မောင့်အသံသည် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ထွက်မလာ ချေ။ နောက်တဖြည်းဖြည်း အရှိန်ရလာတော့မှ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်နှင့် လေးလေးပင်ပင် ထွက်လာသည်။ စောစောကလို ဆူဆူညံညံ လိုက်ဆို သံတွေ မပါဘဲ အားလုံး စူးစူးစိုက်စိုက်နှင့် ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်ကြ သည်။

သီချင်းသံဆုံးသွားတော့ လက်ခုပ်သံ တဖြောင်းဖြောင်း ထွက်ပေါ်လာလေ သည်။ မောင်မောင် ချွေးစို့နေသည်။

"လူကလေးက သီချင်းဆိုတာ တကယ်ကောင်းတာပဲကွယ်။ အဆိုတော် လုပ်ရင် ကောင်မလေးတွေ အသည်းစွဲမှာ"

အိုင်ရင်း၏ မာမီက ချီးကျူးသည်။

မောင်မောင်က စုကို လှမ်းကြည့်သည်။ စုကလည်း ဘာရည်ရွယ်ချက်မျှ မ ရှိဘဲ မောင်မောင့်ကို လှမ်းကြည့်မိလျက်သား ဖြစ်နေသည်။

နေမင်း တစ်ဖက်သို့ မျက်နှာလွှဲနေလေသည်။

ငြီးငွေ့စရာကောင်းသော နွေရက်များ ကုန်ဆုံးသွားလေသည်။

မိုးသက်မိုးငွေ့တို့နှင့်အတူ ကျောင်းတွေ ပြန်ဖွင့်မည့်ရက်ကို ရောက်လာ လေသည်။ စုတို့ သူငယ်ချင်းအားလုံး စာမေးပွဲအောင်ကြသည်။ အိုင်ရင်းက အမှတ်ကောင်းကောင်းနှင့် အောင်သော်လည်း စုကတော့ အောင်သည် ဆိုရုံ မျှသာ။ မရှုံးသည်မှာ ကံကောင်းဟုပင် ဆိုရပေမည်။ အိုင်ရင်းတစ်ယောက်

စိတ်လက်ပေါ့ပါးစွာ စာကိုကျက်နေခဲ့သည့် အချိန်မှာစုက လေလွင့်နေသော သူ့စိတ်တွေကို ထိန်းကျောင်း နေရသည်နှင့်ပင် အချိန်ကုန်ခဲ့ရသည် မဟုတ် လား။

ဖေဖေက စုကို ဆေးတက္ကသိုလ် တက်စေချင်သည်။ သို့သော် စု အခြေအနေက ဆေးတက္ကသိုလ်နှင့် ဝေးခဲ့ပြီ။ ကိုတိုးသည် မနှစ်က ဂုဏ်ထူး နှစ်ဘာသာပါသည်။ ကိုတိုးသည် အိမ်မကပ် အပေါင်းအသင်းများနှင့် လျှောက်လည်နေတတ် သော်လည်း စာမေးပွဲနီးလျှင်တော့ အခန်းတံခါး ပိတ်ပြီး စာကျက်တတ်သည်။ ကြီးကြီးမေက ဆိုလျှင် ကိုတိုးကို ချီးကျူးမ ဆုံး။

"ယောက်ျားလေးတွေပဲ ကောင်းတယ်ဟေ့၊ ဒေါင်ကျကျ ပြားကျကျ နေရာတကာလဲ လိုက်ပူစရာမလိုဘူး၊ အချိန်တန်တော့လဲ သူ့ဟာနဲ့သူ ဖြစ် သွားတာပဲ"

တစ်နည်းအားဖြင့်တော့ စုစိတ်တွေ လွင့်ပါးနေခဲ့သည်ကို ကြီးကြီးမေက ရိပ်မိသည်သာ။ ကိုကိုဦးကို စွဲလမ်းနေသည့် အဖြစ်တွေကိုသာ ကြီးကြီးမေ သိလျှင်တော့ မည်သို့ရှိမည် မတွေးရဲပေ။

တက္ကသိုလ်ဖွင့်ရက်က လိုသေးသည်။ စုတို့မှာ ခြောက်လလောက် နားနေ ရဦးမည်။ သည်ကြားထဲမှာ စုက ကိုကိုဦးဆီ နှစ်သိမ့်စာတွေ ရေးပို့နေခဲ့ သည်။ မကြာခင်မှာ လွတ်လွတ်လပ်လပ် တွေ့ခွင့်ရတော့မှာပဲ ကိုကိုဦးရယ်။

သိပ်တွေ့ချင်သည့် အခါများမှာ စာအုပ်ဝယ်ချင်သည်ဟု အကြောင်းပြုပြီး ကိုကိုဦးရှိရာ စာအုပ်ဆိုင်သို့ ကိုအေးမောင်ကို လိုက်ပို့ခိုင်းရသည်။ ကိုကိုဦး က ဝတ္ထုစာအုပ်ကြားမှာ ညှပ်ပြီး ထည့်ပေးလိုက်သော စာတွေကို လူခြေတိတ်မှ တိတ်တခိုး ဖတ်ရသည်။

သည်ကာလအတွင်းမှာ နေမင်းက တစ်မှောင့်။

ညနေတိုင်း စုတို့ လမ်းထိပ်လာကာ စုရုံးတတ်သည်။ ညဉ့်နက် သန်းခေါင်လည်း ပြန်သည်မရှိ။ သူ့အသံကို စုက မှတ်မိနေလေတော့ သူ စုကို စောင်းမြောင်းပြီး သီချင်းတွေဆိုတာ ကြားကြား နေရသည်။

သည်ကြားထဲ တစ်နေ့ ဖေဖေနှင့် ပြဿနာဖြစ်သည်။

ဖေဖေက တစ်ည ကားမောင်းပြီးပြန်လာသည်။ လမ်းထိပ်ကိုရောက်တော့ တရုန်းရုန်း ဖြစ်နေကြသော သူတို့လူသိုက်ကိုတွေ့သည်။ ဖေဖေကိုမြင်တော့ သူတို့က ယောက္ခမကြီးဟု အော်ကြသည်တဲ့။ ဒေါသကြီးသောဖေဖေက ကားကို နောက်ပြန် ဆုတ်ခိုင်းသည်။ သူတို့ နေရာမှ ထပြေးကြသည်။ ဖေဖေက ကားပေါ်မှ ဆင်းသည်။ ဘယ်သူလဲ၊ ဘယ်သူ့သားသမီးလဲ မေးမြန်းသည်။ သည်မှာ နေမင်းနှင့် ဖေဖေတွေ့သည်။

"ဒီလမ်းထဲကလူငယ်တွေ ငါ့ကို မလေးမခန့်လုပ်ရဲတဲ့သူ တစ်ယောက်မှမရှိဘူး၊ မင်းတို့ ဘယ်က လမ်းသရဲတွေလဲကွ ဟေ"

နေမင်းသည် သူကသာ ဆိုးပေမယ့် သူ့ကိုထိလျှင် ခံသူမဟုတ်ပေ။ ဘေးလူတွေ ဆွဲထားသည့် ကြားက နေမင်း တိုးထွက်လာသည်။

"ဟုတ်ကဲ့၊ စောစောကအော်တာ ကျွန်တော်ပါပဲ ခင်ဗျာ၊ ဒီလမ်းထဲက မဟုတ်ပေမယ့် လမ်းသရဲမဟုတ်ပါဘူး"

"ဪ မင်းက လမ်းသရဲမဟုတ်ရင် ဘာလဲကွ၊ မင်းဒီလို လူကြီးတစ်ယောက်ကို နောက်ရ ပြောင်ရအောင် မင်းက ဘာကောင်လဲ"

"ဒါ ကျွန်တော်တို့ လူငယ်ဘဝ အချင်းချင်း နောက်ပြောင်ကြရင်း အသံကျယ်သွားတာပါ"

"မင်းတို့အချင်းချင်း ယောက္ခမလို့ ခေါ်သလား"

ဘေးလူများက ရယ်ကြသည်။ လူငယ်တွေဆိုတော့ ရယ်စရာကိုလည်း

ချုပ်တည်းရကောင်းမှန်း မသိ။

"ခေါ်တာကတော့ ဦးကို ခေါ်တာပါပဲ"

"ဘာကွ"

"ဪ ဒီလိုပါ။ ဦးကိုမြင်တော့ ကျွန်တော်တို့ အချင်းချင်း ပျော်ရကောင်းစေ ဆိုပြီး ခေါ်ကြည့်တာ"

ဖေဖေက သူ့မှာပါလာသော တုတ်ကောက်နှင့် ရွယ်သဖြင့် ကိုအေးမောင်က ဆွဲထားရသည်။

"မင်း နောက်ကို ဒီရပ်ကွက်ထဲမလာနဲ့၊ ဒီရပ်ကွက်ထဲမှာ မိကောင်းဖခင် သားသမီးတွေချည်း နေတာ၊ မင်းတို့လို ကလေးကချေတွေ လာလာနေလို့ ဒီရပ်ကွက်ထဲက ကလေးတွေ ပျက်စီးတာ"

ညဉ့်နက်သန်းခေါင် သီချင်းဆိုကြသည်ကိုလည်း ဖေဖေကကြားပြီး ဒေါသဖြစ်နေခဲ့သည်။

"ဟုတ်ကဲ့ ဒီလမ်းထဲမှာနေတဲ့သူတွေက သူဌေးတွေကို ခင်ဗျ"

"ဟေ့ မင်း ဘာမှ လျှာရှည်စရာမလိုဘူး"

"ဟုတ်ကဲ့၊ ဦးရဲ့ သမီးကို အိမ်တွင်းပုန်းခိုင်း ထားပေမယ့်လဲ တစ်နေ့ကျရင် သံကွန်ချာ ခုနစ်ထပ်က ထွက်ပြေးမှာပဲ"

ဖေဖေ ဒေါသဖြစ်လွန်း၍ အသားများ တဆတ်ဆတ်တုန်လာသည်။

ကျော်ကျော်တို့က နေမင်းကိုဆွဲပြီး ဝေးရာကို ခေါ်သွားကြရသည်။

ဖေဖေ သုန်သုန်မှုန်မှုန်ဖြင့် အိမ်သို့ ပြန်ရောက်လာသည်။ ခြံမှဆီးကြိုသော စုကိုလည်း စကားမပြောပေ။ ဖေဖေ ဒေါသကြီးနေသည်ကို မြင်ရတော့ စု ကြောက်လန့် တုန်လှုပ်လေသည်။ မည်သို့သော ပြဿနာတွေ ဖြစ်လာခဲ့ပြီနည်း။ စုနှင့် ပတ်သက်နေပြီလား။

ကိုအေးမောင်က ပြောပြတော့ အဖြစ်မှန်ကို သိရသည်။

နဂိုကမှ စုကို စိတ်မချရသည့်အထဲ ပို၍ပင် အနေအထိုင် ကျပ်အောင် ဖန်တီးလိုက်သော နေမင်းကို စု ဒေါသဖြစ်မိလေသည်။

သည်အချိန်အထိ နေမင်းကို ကြောက်စရာ လန့်စရာ သတ္တဝါတစ်ဦး အနေနှင့်ကလွဲ၍ စုရင်ထဲမှာ မည်သို့မျှ မခံစားခဲ့ရတာ အမှန်။ သို့သော် မမျှော်လင့်သော အဖြစ်တွေက ဖြစ်ပျက်ခဲ့လေသည်။

"ဟေ့ စု၊ ယူက အချင်းချင်း သိပ်လျှို့ပါလား"

အိုင်ရင်းက ရုတ်တရက် စွပ်စွဲလာတော့ စု ဘာပြန်ပြောရမည်မသိ။

အိုင်ရင်းသည် စု အခန်းထဲမှ ခုတင်ပေါ်တွင်ထိုင်ကာ စုကို မကျေမနပ် ကြည့်နေသည်။

"ဘာများလဲ အိုင်ရင်းရယ်၊ တို့ မင်းကို လျှို့ထားတာ ဘာမှမရှိပါလား"

အိုင်ရင်းသည် စုကို စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်သည်။ မယုံကြည်သည့် မျက်လုံး များ။

"စုရယ်၊ ကိုယ်က သူ့ကိုအခင်ဆုံးပါ။ ယူသိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်ကို တောင် တိုင်ပင်ဖော်မရတော့ ကိုယ်ဝမ်းနည်းတယ်"

တစ်ခုခုတော့ဖြစ်ပြီကို စု သိလိုက်သည်။ မြဲမြံနွယ် စည်းဖောက်လေပြီ လား။

"ဒီမှာ အိုင်ရင်း၊ တို့မှာ မင်းကို တိုင်ပင်ရလောက်အောင် ကြီးကျယ်တဲ့ကိစ္စ ကို ဘာတစ်ခုမှ မလုပ်ရသေးတာ အမှန်ပါ"

အိုင်ရင်းက မဲ့ပြုံးလေးပြုံးသည်။

"ကိုကိုဦးဆိုတာ ဘယ်သူလဲ"

စုက ဘာမျှ အရေးမကြီးသလို ရယ်မောသည်။ သူငယ်ချင်းကို ချောရန် ပခုံးကိုဖက်ရသည်။

"အိုး အဲဒါ စာရေးဆရာ တစ်ယောက်လေကွာ၊ သူ့ဝတ္ထုတွေကို ကိုယ်သိပ် ကြိုက်တာပဲ၊ ဒါကြောင့် သူ့ဆီကို ကိုယ်မိတ်ဆက်စာ ရေးလိုက်တယ်၊ သူက လဲ စာပြန်တယ်၊ ပင်ဖရင့်ပေါ့၊ ဒါပါပဲကွာ"

အိုင်ရင်းက စုကို မယုံသင်္ကာဖြစ်မြဲ မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်သည်။

အိုင်ရင်းက စုကို ခင်မင်တာ သိထားရတော့ စု အားနာမိသည်။ သို့သော် သည်ကိစ္စမျိုးမှာ အိုင်ရင်းက ပြက်ရယ်ပြုမည်ကိုသိသဖြင့် ဖုံးကွယ်ထားခြင်း ဖြစ်ကြောင်း ပြောမပြတော့။

"မောင်မောင်ကပြောတော့ ကိုကိုဦးဟာ သူ့ ချစ်သူတဲ့"

အံ့ဩစရာပင် ဖြစ်သည်။

"ဘာရယ်၊ မောင်မောင်ကပြောတယ် ဟုတ်လား"

အိုင်ရင်းက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

"ဘာအကြောင်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ပြောတာလဲ"

"ဒီလိုကွာ၊ မောင်မောင်က သူ့ကို ကြိုက်နေတယ်ထင်ပါရဲ့၊ ဒါပေမဲ့ ယူကလဲ အေးအေး နေတတ်တော့ ပြောရမှာခက်နေတယ်။ သူငယ်ချင်းတွေလို နေကြရာက အခင်မင်ပျက်သွားမှာလဲ စိုးတယ်နဲ့တူပါတယ်။ အဲဒီအကြောင်းကို မြဲမြဲနွယ်ကလဲသိတယ်၊ ကိုယ့်မွေးနေ့မှာ မောင်မောင်က မြဲမြဲနွယ်ကို အရိပ်အမြွက် ပြောတယ်တဲ့၊ ကိုယ့်ကိုတော့ ခပ်စွာစွာမို့ ပြောမပြရဲဘူးတဲ့"

တစ်နေ့ကြလျှင် မောင်မောင် သူ့ကိုချစ်ကြောင်း ဖွင့်ပြောလာလိမ့်မည်ဟု စု ထင်ခဲ့သည်။ မောင်မောင်က တိုက်ရိုက် ဖွင့်ပြောမလာဘဲ သည်သို့ ဖြစ်ရ

သည့်အတွက်ကြောင့် စု အံ့ဩမိသည်။

"ဒီတော့ မြမြနွယ်က ကိုကိုဦးအကြောင်း ဖွင့်ပြောလိုက်ရော ဆိုပါတော့"

"ကိုယ် ဒီလိုပဲထင်တယ်လေ၊ အစကတော့ မောင်မောင်က နေမင်းရဲရန်ကို ကြောက်လို့ ဖွင့်ပြောမလို့ကြိတာ၊ မြမြနွယ်က စုက နေမင်းလိုလူမျိုးကို ဘယ်နည်းနဲ့မှ စိတ်ဝင်စားနိုင်ဘူး၊ သူ့စိတ်ဝင်စားတာက တစ်ယောက် ဆိုတာမျိုး ပြောရင်းကနေ မောင်မောင်က အတင်းမေးလို့ ပြောတာ"

လူငယ်တို့ဘဝ ဘာမဟုတ်တာလေးနှင့်ပင် ရှုပ်ထွေးနေသည်။

"သူတို့ ဒါတွေကို ဘယ်အချိန်ကများ ပြောနေကြတာလဲကွာ"

အိုင်ရင်းက ပြုံးသည်။

"ဟေး ယူက မသိဘဲကိုး၊ မြမြနွယ်က မောင်မောင်ကို စိတ်ဝင်စားနေတာ ကွ၊ သူတို့ပြန်သွားတော့ သူတို့နှစ်ယောက် စက္ကူပန်းရုံအောက်မှာ စကားပြောနေကြတာ ကိုယ်မြင်တယ်"

"ဪ ဒီလိုလား"

စု စိတ်ထဲမှာ နည်းနည်းတော့ မခံချင်ဖြစ်သွားသည်။ မောင်မောင် စုကို စိတ်ဝင်စားတာ အထင်အရှားပင်း စုမှာ ကိုကိုဦးသာ မရှိခဲ့ဘူးဆိုလျှင် မောင်မောင်ကို စဉ်းစားမိမည်မှာ မလွဲ၊ မြမြနွယ်က ဖြတ်လှသွား သည့်အတွက် စိတ်ထဲမှာ အောင့်သက်သက် ဖြစ်မိသည်။ သို့သော်လည်း ကိုကိုဦးနှင့် ပတ်သက်၍ မြမြနွယ်၏ ကျေးဇူးတွေက ရှိနေပြန်သည်။

"ဒါနဲ့ နေပါဦးကွာ၊ သူတို့တွေကလဲ ကောင်လေးတွေကို ဘာကြောင့်များ ဒီ လောက်တောင် စိတ်ဝင်စားနေကြတာလဲ၊ ကိုယ်ဖြင့် ဒါမျိုးတွေ တစ်ခါမှ မ တွေးမိပါဘူး၊ ဒီနှစ် ဆယ်တန်းကို ဂုဏ်ထူးဘယ်နှခုပါအောင် လုပ်ရမလဲလို့ ပဲ စဉ်းစားနေတာ"

အိုင်ရင်း ပြောပုံက အရှိုက်ကို ထိုးသလိုပင် ရှိတော့သည်။

သူပြောလည်း ပြောစရာ။ စုတို့ကို ဒီအချိန်မှာ ရည်းစားထားတာ ဘယ် လူကြီးကမှ ခွင့်ပြုနိုင်မည် မဟုတ်ပေ။ စုက ရှက်ရှက်နှင့် ဖြေရှင်းချက်တွေ ထုတ်နေမိသည်။

"ရည်းစား မထားသေးပါဘူး အိုင်ရင်းရယ်၊ တို့က စာရေးဆရာကို ခင်မင် လို့ စာရေးတာပဲ ရှိပါတယ်"

"ဟင်း ဒါနဲ့များ ယူတို့ ရုပ်ရှင်လဲ အတူတူ ကြည့်ကြသေးတယ်ဆို"

မြမြနွယ် လွန်လွန်းပြီဟု စုထင်သည်။ ဘူးတစ်ရာအပေါက်ကို ပိတ်နိုင်၊ လူတစ်ယောက် ပါးစပ်ကို မပိတ်နိုင်ဆိုသကဲ့သို့ ဖြစ်နေတော့သည်။

စု သက်ပြင်းချမိသည်။

"နေပါဦးကွာ၊ မောင်မောင်ကကော မင်းကို ဘာဖြစ်လို့ ဒီအကြောင်းတွေ ဖွင့်ပြောရတာလဲ"

"မောင်မောင်က ကိုယ့်ကို တိုက်ရိုက်ပြောပြတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ မစ်ကီကို ပြောပြလို့ မစ်ကီကပြောလို့ ကိုယ်သိရတာပါ"

ဪ သူ့အကြောင်းကို တစ်လောကလုံး သိကုန်ပါပေါ့လား။ စု စိတ်ညစ် သွားသည်။ အိုင်ရင်းက စုကိုကြည့်ပြီး သနားသွားပုံရသည်။

"ကဲပါကွာ၊ တို့တွေ ဒီအကြောင်းတွေ မေ့လိုက်ရအောင်၊ တက္ကသိုလ်တွေ ပြန်ဖွင့်ရင် တို့တွေ ကွဲကုန်ကြတော့မှာ"

"ဟုတ်ပါတယ်လေ၊ ကိုယ်လည်း ဒါတွေ စိတ်မဝင်စားပါဘူး"

သို့သော် စုရင်ထဲမှာ ကိုကိုဦးကို တွေ့ချင်သည့်စိတ်၊ မြမြနွယ်ကို မကျေနပ် သည့်စိတ်၊ မောင်မောင့်ကို ခင်မင်တွယ်တာမိသည့် စိတ်တွေကတော့ တစ် လှည့်စီ နေရာယူခဲ့ကြလေသည်။

"သမီး စု

ဖေဖေ ခေါ်သံသည် ခါတိုင်းထက် ထူးခြားနေသည်။

"ရှင်"

စု အသံကလည်း ပုံမှန်မဖြစ်တော့။ အပြစ်ရှိသူလို အလိုလိုနေရင်း လန့်နေသည်။

"သမီးမေမေ မရှိကတည်းကိုက ဖေဖေဟာ သမီးကို ဖခင်တစ်ယောက် အနေနဲ့ရော၊ မိခင်တစ်ယောက်အနေနဲ့ပါ အစစအရာရာ ရပ်တည်ခဲ့တာ သမီး အသိပဲကွယ်"

"ဟုတ်ကဲ့"

ဖေဖေက ပက်လက်ကုလားထိုင်မှာ ဆေးပေါ့လိပ်ဖွာရင်း ထိုင်နေသည်။ စု ကတော့ ဖေဖေရှေ့က ကြိမ်ကုလားထိုင်လေးမှာ ကျုံ့ကျုံ့ယုံယုံလေး ထိုင်နေမိသည်။ ဖေဖေ ဘာပြောတော့မည်လဲ ဆိုတာ ရင်တထိတ်ထိတ်နှင့် စောင့်နေရသည်။ ကိုကိုဦးဆီက စာတွေကို ကြီးကြီးမေများ တွေ့သွားလေပြီလား။ ကြီးကြီးမေက နီးနီးကပ်ကပ် စောင့်ရှောက်သည် မှန်သော်လည်း တကယ်တမ်း ဆုံးမစရာ ရှိလာပြီဆိုလျှင် ဖေဖေကိုယ်တိုင် ပြောဆိုတတ်သည်။

"တချို့ကိစ္စတွေမှာ သမီးရဲ့ ကြီးကြီးမေက အပျိုကြီးပီပီ တင်းကျပ်လွန်းတယ်၊ ခေတ်နောက်ကျတယ် ထင်လို့ သူမကြိုက်တာပေမယ့် ဖေဖေက ခွင့်ပြုခဲ့တာမျိုးတွေ ရှိတယ်"

ခုချိန်ထိ ဖေဖေ ဘာကိုဆိုလိုသည်ဆိုတာ စု မသိသေး။ ယောက်ျားလေး သူငယ်ချင်းတွေနှင့် ရုပ်ရှင်ကြည့်တာကို ဆိုချင်သလား၊ အိုင်ရင်းနှင့် မွေးနေ့

ပွဲတွေသွားတာကို ပြောချင်တာလား၊ ဒါမှမဟုတ် နေမင်းနှင့် ပြဿနာဖြစ်ရ သည်ကိုများ ပြောလိုလေသလား မသိ။

"ဥပမာဆိုရင် သမီးရယ်"

စုက စိတ်မောစွာဖြင့် ဖေဖေမျက်နှာကို မော်ကြည့်လိုက်မိသည်။

"သမီး စာဖတ်တာကို ဖေဖေက မတားဘူး၊ ကြီးကြီးမေက မိန်းကလေး ကျောင်းနေတုန်း ဝတ္ထုဖတ်တာ မကြိုက်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဖေဖေက ခွင့်ပြုတယ်"

စု ဖေဖေမျက်နှာကို မကြည့်ရဲတော့။ မျက်လွှာချမိသည်။ ရင်တွေလည်း တဒိတ်ဒိတ် ခုန်လာသည်။

"စာဆိုတာ ဖတ်ရမှာပေါ့ သမီး၊ စာဖတ်တာ ကောင်းပါတယ်။ ကောင်းတဲ့ အလုပ်ပဲ"

ရပ်နားပြန်သည်။ ပတ်ဝန်းကျင်သည် တိတ်ဆိတ်လွန်းလှသည်။ ဖေဖေ အပါးမှ ပြေးထွက်သွားချင်စိတ်တွေ ပေါ်လာသည်။ ဖေဖေက ဆက် ပြောသည်။

"ဒါပေမဲ့ သမီး"

ဖေဖေက ကိုယ်ကို ရှေ့သို့ ကိုင်းလိုက်သည်။

"စာဖတ်တာ စိတ်ကူးယဉ်ဖို့ မဟုတ်ဘူး သမီး၊ ဇာတ်လမ်းထဲက ကောင်မလေးနဲ့ ကောင်လေး ချစ်တာ ကြိုက်တာကို အားကျဖို့မဟုတ်ဘူး၊ လူ့ဘဝအကြောင်း၊ လူ့လောကအကြောင်း သိရအောင်ဖတ်တာ၊ တခြား ပညာဗဟုသုတရအောင် ဖတ်ရတာ"

ဖေဖေအသံက တိုးတိုးနှင့် ထိရောက်လှသည်။ စု လက်ဖျားတွေပင် အေး လာသည်။

"ခုတော့ သမီးရယ်၊ ကြီးကြီးမေရဲ့ အယူအဆကတောင် မှန်သလိုဖြစ်နေ

ပြီ၊ သမီးတို့က ဝတ္ထုထဲက အချစ်ဇာတ်လမ်းတွေကို စွဲလမ်းနေကြတယ်၊ စကားလုံး လှလှကလေးတွေကို ကြိုက်တယ်၊ ပြီးတော့ စကားလုံး လှလှကလေးတွေရေးတဲ့ စာရေးဆရာကို စိတ်ကူးယဉ်ကြည့်တယ်"

စု နားလည်ပါပြီ၊ ဖေဖေ ဘာကို ဆိုလိုသည်ကို စု သိပြီ။

ကိုကိုဦးအကြောင်းကို ဖေဖေ သိသွားခဲ့ပြီ။ ပညာရှိဆန်လှသော ဖေဖေ စကားတွေကို ပြေလည်အောင် ပြန်လည်ဖြေရှင်းနိုင်ဖို့ စုမှာ စကားလုံးတွေ ရှာကြည့်မိသည်။

"လူတစ်ယောက် အကြောင်းကို သေသေချာချာ ဂဗာနဏမသိဘဲ ဘာဖြစ်လို့ အရမ်းယုံကြည်မလဲ သမီးရယ်"

သည်သတင်းက ဘယ်ကနေ ပေါက်ကြားသွားခဲ့သည်လဲ။ အိုင်ရင်းဆီကလား၊ အိုင်ရင်းက စု အပေါ် သည်မျှရက်စက်မည်တော့ မဟုတ်ပေ။ ကိုကိုဦး စာတွေကို တွေ့သွားတာပဲဖြစ်နိုင်သည်။ ကိုကိုဦး နောက်ဆုံးရေးသောစာကို မဖျောက်ဖျက်ရသေး။ သည်စာထဲမှာ ကိုကိုဦးက စုကို တွေ့ချင်ကြောင်း တသသ ရေးထားသည်။ အို ဒုက္ခပါပဲ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဖေဖေကို ဖြေရှင်းဖို့ အားယူရလေသည်။

"သမီး သမီး၊ ဘယ်သူ့ကိုမှ လွယ်လွယ်ကူကူ မယုံကြည်ပါဘူး ဖေဖေ၊ သမီး သမီး ဘာမှလဲ မလုပ်ပါဘူး"

စုဘာပြောရမည်မသိ။ ဖခင်တစ်ယောက်နှင့် သည်လိုကိစ္စမျိုးကို ပြောကြားရသည့်အတွက် ရှက်လည်းရှက်မိသည်။ ကြောက်လည်း အလွန်ကြောက်သည်။ မိခင်တစ်ယောက်သာ ဆိုလျှင်တော့ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောပြီး အရိုက်ခံလိုက်ချင်သည်။

"သမီး လူတစ်ယောက်ကို လွယ်လွယ်နဲ့ မယုံတတ်ဘူးဆိုရင် အဲဒီလူကို

ဘာဖြစ်လို့ ခဏ ခဏ သွားတွေ့စရာလိုသလဲ သမီး၊ ခုတော့ သမီးက မိန်းကလေးတန်မဲ့နဲ့၊ ဖေဖေက သမီးကို ဣန္ဒြေသိက္ခာရှိတဲ့ မိန်းကလေး တစ်ယောက်လို့ ဂုဏ်ယူထားတာ၊ ခုတော့ သမီးလုပ်ပုံက"

ဘုရား ဘုရား။ ကိုကိုဦးရှိရာ စာအုပ်တိုက်သို့ သွားသွားနေခဲ့တာ ဖေဖေ သိသွားပါပြီကော။ ကိုအေးမောင်က ဖေဖေ တပည့်ရင်းပဲ မဟုတ်လား။

"ဟို သမီး ရိုးရိုးသွားတာပါ ဖေဖေ၊ စာအုပ်သွားဝယ်တာပါ"

အကာအကွယ် ယူနေခြင်းဖြင့် ပုန်းလျှိုးတာကို သိစေခဲ့လေပြီ။

"အေးလေ၊ သမီးအခြေအနေကို သမီး အသိဆုံးနေမှာပေါ့၊ ဘာပဲပြော ပြော သမီးဟာ မိခင် အအုပ်အထိန်းမဲ့တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်မို့ ဖြစ်ကတတ်ဆန်း ဖြစ်သွားတယ် ဆိုတာမျိုးတော့ အဖြစ်မခံနိုင်ဘူးသမီး ရယ်၊ သမီးဟာ အသက်ငယ်ငယ်ကလေး ရှိသေးတယ်၊ ပညာလဲ မပြည့်စုံ သေးဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့ အဓိပ္ပာယ်မရှိတာတွေကို လုပ်နေမလဲသမီး၊ အချိန်တန် အရွယ်ရောက်ပြီး ပညာပြည့်စုံတော့ သင့်တော်ရာကို ဘယ်မိဘ က တားမလဲသမီးရယ်"

စု ဖေဖေရှေ့မှာ ရှက်ကြောက်စွာ ငိုကြွေးမိသည်။

"သမီး နောက်မလုပ်တော့ပါဘူး ဖေဖေ"

ဖေဖေက စုကို ကြင်နာစွာ ကြည့်သည်။ ယခုအချိန်အထိ ဖေဖေသည် စုကို နာကျင်အောင်လည်း ရိုက်နှက်ခြင်းမရှိ။ အော်ကြီးဟစ်ကျယ်လည်း ဆူ ပူသည်မဟုတ်။ သဘောပေါက် နားလည်အောင် ဆူပူနေခြင်းသာဖြစ်သည်။

"ကဲ သမီးသွားတော့၊ ဖေဖေဟာ သမီးကို မိန်းကလေးမို့ ဆုံးမနေတာ၊ သမီး အစ်ကိုနှစ်ယောက်ရှိတယ်၊ သူတို့ သင်ချင်တဲ့ပညာကို သင်တယ်၊ သူ တို့ ယူချင်တဲ့မိန်းမကို ယူတယ်၊ ဖေဖေ ဘာမှ မပြောခဲ့ဘူး၊ အခု အငယ်တစ်

ကောင် ကျန်သေးတယ်၊ ဖေဖေ အသာကြည့်နေတယ်၊ ဟော့ဟော့ရမ်းရမ်း ပရမ်းပတာမဖြစ်ရင် ပြီးရောဆိုပြီး လွှတ်ထားတယ်၊ သမီးမိန်းကလေးကို ဒီ လိုလွှတ်ထားလို့ မဖြစ်လို့ ပြောနေရတာကွယ်၊ ကဲ ကဲ သမီးသွားတော့"

စုသည် ဖေဖေရှေ့မှ အမြန်ဆုံး ပြေးထွက်သွားချင် သော်လည်း စိတ်ကို ထိန်းချုပ်၍ အသာအယာ ထလာခဲ့ရသည်။

အို ကိုကိုဦးရယ်၊ စု ရှေ့ဆက်ပြီး ဘာလုပ်ရမလဲ။ စု ဘာမှ မလုပ်ရဲတော့ ဘူး။

စုကို စောင့်ပါ ကိုကိုဦးရယ်။

ကိုကိုဦးဆီကို စာလည်းမရေးနိုင်တော့။ လူလည်း သွားမတွေ့နိုင်တော့။ ကိုကိုဦးဆီက စာတွေကိုလည်း မဖတ်ရတော့။ ယုတ်စွအဆုံး ကိုကိုဦးရေး သည့် ဝတ္ထုလေးတွေကိုပင် မဖတ်ရဲတော့ပေ။

မြမြနွယ်နှင့်လည်း တဖြည်းဖြည်း ခပ်တန်းတန်းနေရာမှ စကားမပြော ဖြစ်တော့။ အိုင်ရင်း ကိုလည်း သည်ကိစ္စ ဖွင့်မပြောရဲပေ။ စုရင်ထဲက ဝေဒနာကို စု တစ်ယောက်တည်း ကြိတ်မှိတ် ခံစားနေရသည်။ ကိုကိုဦးနှင့် တွေ့ချင်သည့် ဆန္ဒတွေ ဆူဝေနေသော်လည်း တွေ့ဖို့နည်းလမ်းက ရှာမရ။ ဖေဖေက သွားလိုရာကို ကိုယ်တိုင် လိုက်ပို့ပေးသည်။ ဖေဖေမှာ ဒီသမီး တစ်ယောက်တည်းကိုသာ စောင့်ရှောက်ဖို့အလုပ် ရှိသလားဟုပင် ထင်ရ တော့သည်။

အိမ်အလုပ်တွေကြားမှာ စိတ်ကို နှစ်မြှုပ်ထားသော်လည်း ရင်ထဲက ဝေဒနာက စိုးမိုးနေသည်။

စုရဲ့ အိပ်မက်တွေထဲမှာ ကိုကိုဦး၏ အမည်ကို တသသ တမ်းတနေဆဲ မ

မျှော်လင့်သော သတင်းတစ်ပုဒ်ကို သိလိုက်ရသည်။

"ဟေ့၊ ယူ မိတ်ဆက်စာရေးတယ် ဆိုတဲ့ စာရေးဆရာ ကိုကိုဦးလေ လက်ထပ်သွားတာ သတင်းစာထဲမှာ တွေ့လိုက်လား"

ပုဏ္ဏရိုက်ပင်တန်းဘေးမှာ ထိုင်ပြီး စကားပြောနေကြဆဲ အိုင်ရင်းက ရုတ်တရက် သတိရဟန်ဖြင့် ပြောလိုက်တော့ စု ရင်ထဲမှာ ဒိန်းခနဲ မြည်ဟည်းသွားသည်။

"ဟင် ကိုကိုဦး လက်ထပ်သွားပြီ ဟုတ်လား"

"အေးလေကွာ၊ သူ့ဆီ ဖိတ်စာလေး ဘာလေးတောင် မပို့ဘူးလား၊ ယူနဲ့ သိပ်ခင်တယ်ဆို"

အိုင်ရင်းကတော့ သဘောရိုးနှင့် ပြောခြင်းသာဖြစ်သည်မှာ ယုံမှားစရာမ ရှိ။ အိုင်ရင်းလို လူတစ်ယောက်အဖို့ လူတစ်ယောက်ကို ရိုးရိုးတန်းတန်း ခင်မင်၍ စာရေးသည်ဆိုတာ အထူးအဆန်း မဟုတ်ပေ။

စု ရင်ထဲမှာတော့ အိုင်ရင်း မေးလိုက်သည့် စကားလုံးသည် လောကကြီး တစ်ခုလုံးက ဝိုင်းဝန်း လှောင်ပြောင်လိုက်လေသည်လား ဟုပင် ထင်မိ တော့သည်။

"ကိုယ်မသိပါဘူး အိုင်ရင်းရယ်၊ ဖေဖေက သူနဲ့ဆက်သွယ်တာ မကြိုက် ဘူးဆိုလို့ အဆက်ဖြတ်လိုက်ရတယ်"

စု အသံထိန်းရင်း ပြောလိုက်ရသော်လည်း ငိုချင်လာသည်။

"အေးကွ၊ လူကြီးတွေက ဒီလိုပဲ၊ ဘာမဟုတ်တာလေးလဲ ချုပ်ချယ်ချင် ချုပ်ချယ်တာ၊ ကိုယ့်ဖာသာကြီးလဲ ဒီလိုပဲ၊ မာမီကတော့ ကိုယ်ဘာလုပ်လုပ် ခွင့်ပြုတယ်၊ ဒါပေမဲ့ စာတော်အောင်တော့ ကြိုးစားခိုင်းတယ်"

စု အိုင်ရင်းကို အားကျမိ၏။ အိုင်ရင်းသည် ဘာမဆို လက်တွေ့ဆန်ဆန်

တွေးတောတတ်သူ ဖြစ်သည်။ စုကတော့ အရာရာမှာ အလေးအနက်ထား
တွေးပြီး ခံစားတတ်ခဲ့သည်။ ခုတော့ စုရဲ့ ခံစားချက်တွေက စုကို ဒုက္ခပေး
လေပြီ။

အိုင်ရင်းက ဆက်ပြောနေသေးသည်။

"သူက စာရေးဆရာဆိုတော့ အသက် တော်တော်ကြီးရောပေါ့နော်၊

ယူက ကိုယ်နဲ့တော့ မိတ်ဆက်မပေးဘူး၊ ဟေ့ အို၊ ယူငိုနေတယ်လား"

အိုင်ရင်းက စုကို နားမလည်စွာကြည့်သည်။ အမှန်ပင် စု ငိုနေလေပြီ။
မျက်နှာကို လက်ဝါးနှင့်အုပ်ကာ ငိုနေသည်။

"ဆောရီးကွာ၊ ယူက သူ့ကို ချစ်နေလို့လား ဟင်"

အိုင်ရင်းက အလိုက်မသိစွာမေးသည်။

စုကတော့ ငိုရှိုက်ဆဲ။

ရက်စက်လိုက်တာ ကိုကိုဦးရယ်။ စုနဲ့ အဆက်အသွယ် ပြတ်သွားတဲ့
အခိုက်အတန့်လေးမှာပဲ စုဆိုတဲ့ ကောင်မလေးကို မေ့သွားတော့တာပဲလား။
စုကို ဘာလို့မစောင့်တာလဲ ကိုကိုဦးရယ်။

အိုင်ရင်းက ဘာမှ မမေးတော့ဘဲ စု ငိုနေသည်ကိုသာ သနားကရုဏာ
သက်စွာ ငေးကြည့်နေသည်။

ဘုရားသခင်သည် ပူဆွေး ငိုရှိုက်ဖို့အတွက် အချစ်ကို ဖန်တီးခဲ့လေ
သလား။

အိုင်ရင်းက တွေးနေသည်။

ကိုကိုဦးအတွက် စု ရင်ထဲမှာ ဝမ်းနည်းပူဆွေးရတာတွေ၊ နှမြောတသ ရ
တာတွေကို မေ့ပျောက်ရန် ကြိုးစားသော်လည်း မရ။ ဆုံးရှုံးသွားရသည့်

အတွက်ပင် ကိုကိုဦးသည် စုအတွက် တန်ဖိုးပိုမိုမြင့်မား နေတော့သည်။ ကိုကိုဦးဟာ စုအပေါ် ကလေးငယ်တစ်ယောက်လို အလိုလိုက်ပြီး ကြင်ကြင်နာနာ ယုယုယယ ထွေးပိုက်မည့်သူ တစ်ယောက်ပဲဟု ယုံကြည်သည်။ ကိုကိုဦး လက်ထပ် သွားခြင်းသည် စုအတွက် မဖြစ်နိုင်သောပုံပြင်တစ်ပုဒ် လို ဖြစ်နေသည်။ ကိုကိုဦးသည် မလွဲသာ မရှောင်သာသော အကြောင်းများ ကြောင့် တခြားမိန်းကလေး တစ်ယောက်ကို လက်ထပ်လိုက်ရခြင်းသာ ဖြစ်ကြောင်း ကိုကိုဦးက ဖြေရှင်းလာလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်သည်။ ကိုကိုဦး အပေါ် ချစ်မိခြင်းနှင့် ယုံကြည်ခြင်းသည် စုကို နှိပ်စက်လျက်ရှိသည်။

စုတစ်ယောက် ငြိမ်သက်စွာဖြင့် အိမ်ထဲမှာ စာတွေဖတ်၊ ကဗျာတွေ ရေး နေသည်ကို ဖေဖေက မသိမသာ အကဲခတ်နေသည်။ ကိုကိုဦး လက်ထပ် သည့်သတင်းကို ဖေဖေလည်း သိပြီးပြီဆိုတော့ စု ဘာကြောင့် ငြိမ်သက်နေ သည်ကို ဖေဖေက တွေးဆကြည့်ရုံနှင့် သိလေပြီ။

"သမီး၊ လားရှိုးက သမီးအစ်ကိုကြီးဆီက စာလာတယ်၊ ကျောင်းမဖွင့်ခင် လာလည်ကြပါလားတဲ့၊ သမီးနဲ့ ကိုတိုးတို့ ရောက်ဖူးအောင် သွားကြပါလား သမီးရယ်"

"သမီး ဘယ်မှမသွားချင်ဘူး ဖေဖေ"

စုကပြောတော့ ဖေဖေသည် စုကို ကြင်နာသော မျက်လုံးများနှင့် ကြည့်သည်။

"သမီး၊ လောကမှာ လူတွေဟာ လုပ်စရာတစ်ခုတည်း ရှိတာမဟုတ်ဘူး၊ ဘာမဆို သိပ်ပြီး အစွဲအလမ်း မထားစေချင်ဘူး"

"သမီး ဘာကိုမှ မစွဲလမ်းပါဘူး ဖေဖေ"

"သမီးက ဖေဖေကို စိတ်ဆိုးနေသလား"

"အို မဟုတ်ပါဘူး ဖေဖေရယ်"

ဖေဖေသည် စု၏ စိတ်ကို သိလွန်းသည်။ စုသည် ဖေဖေကိုချစ်လည်း ချစ်သည်။ လောကတွင် ဖေဖေသည် စု၏ အားထားရာဖြစ်သလို စုဘဝ၏ ပဲ့ ထိန်းကြီးလည်း ဖြစ်သည်။ သို့သော် စုရင်ထဲမှာ ချစ်မေတ္တာကို ဆာလောင်မွတ်သိပ်ခြင်းဖြင့် လှုပ်ရှားနေသည်ကို မတားဆီးနိုင်ခဲ့ပေ။

သည်အတောအတွင်းမှာ မမျှော်လင့်ဘဲ ကိုကိုဦးနှင့် တွေ့ခဲ့ရသည်။

စု အိုင်ရင်းတို့ခေါ်ရာသို့ ပါလာသည့်နေ့။ ငြိမ်သက်တွေဝေ မနေတတ် သော အိုင်ရင်းက တက္ကသိုလ်ဖွင့်လှောင် သူငယ်ချင်းတွေ တကွဲတပြား ဖြစ် တော့မည်ဆိုကာ စုပေါင်းဆုံစည်းရမည့် ပွဲတစ်ခုကို စီစဉ်သည်။

"အားလုံးစုပြီး အင်းလျားကို ပစ်ကနစ် ထွက်ကြမယ်"

"စုတော့ မလိုက်ချင်ဘူး"

အိုင်ရင်းက စုကိုကြည့်ပြီး ခေါင်းကို ခါယမ်းသည်။

"ဘာဖြစ်နေသလဲ စု၊ စာမေးပွဲလဲ ကောင်းကောင်းမဖြေနိုင်ဘူး မဟုတ် လား၊ ယူ ဟိုလူကြီးကြောင့် အသည်းကွဲနေတာလား ဟင်"

"အို မဟုတ်ပါဘူးကွာ"

"ဒါဆိုရင်လဲ စုရာ ဘာကြောင့် ဒီလောက်တောင် စိတ်ဓာတ်ကျနေရတာ လဲ၊ တို့တွေ အသက်ငယ်ငယ်လေးတွေ ရှိပါသေးတယ် စုရဲ့၊ လောကမှာ ပျော်စရာတွေ မကုန်သေးပါဘူး"

အိုင်ရင်း ပြောပုံက အဘိဓမ္မာဆန်လှသည်။

"ဟုတ်တယ် အိုင်ရင်း၊ စု မင်းလောက် လောကအကြောင်း မသိဘူးကွယ်"

"ဟား ဟား ယူပြောတာနဲ့ ကိုယ်တောင် ဘဝင်မြင့်သွားပြီ ကိုယ်က လောကအကြောင်းသိတာ မဟုတ်ဘူးကွ၊ ကိုယ်မြင်တာကိုပဲ ကိုယ်ခံစား

တယ်၊ မမြင်ရတာကိုတွေးပြီး မခံစားဘူးလေ၊ သူတို့နဲ့ မတူဘူး၊ ယူကတော့ မမြင်ဘူးတဲ့ ဗေဒါပန်းကိုတောင် ကဗျာစပ်တဲ့သူကိုး"

"စုကို ဝေဖန်နေတာလား အိုင်ရင်းရယ်"

"အို ဝေဖန်တယ်ဆိုတာ ဘာလဲ၊ ကိုယ်ကောင်းကောင်း နားမလည်ဘူး၊ ကိုယ်က သူ့ကို ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေစေချင်တာပဲ သိပါတယ်ကွယ်၊ ယုံပါ"

အိုင်ရင်း၏ စိတ်ရင်းကို နားလည်သဖြင့် ဘာမျှ မပြောတော့ပေ။ သူစီစဉ် သော ပွဲကိုလည်း လိုက်ပါဖို့ သဘောတူလိုက်ရသည်။ ဖေဖေကလည်း စုကို တက်တက်ကြွကြွ နေစေချင်သည်ဆိုတော့ ယခင်ကလောက် ချုပ်ချယ်မ ထားတော့ပေ။

သို့သော် စုသည် သူ့စိတ်ကို သူမနိုင်သော စုသာ ဖြစ်ချေ၏ ။

ပစ်ကနစ်မှာ သူငယ်ချင်းတွေ စုံစုံလင်လင်အပြင် အခြား သူငယ်ချင်းများ လည်း တိုးလာသည်။ နေမင်းတစ်ယောက်တော့ ပါမလာပေ။ နေမင်းကို သူ တို့ တမင် ပ ထားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

အထူးသဖြင့် မောင်မောင်နှင့် မြမြနွယ်က ပယ်မဲပေးခဲ့သည်။

မောင်မောင်နှင့် မြမြနွယ် ပြေလည်နေတာ မြင်ရသည်။ စုကတော့ မြမြ နွယ်ကိုလည်း ရှောင်နေသည်။ မောင်မောင့်ကိုလည်း ရှောင်နေသည်။ အားလုံးကိုပဲ စု ရှောင်နေချင်သည်။ ထို့ကြောင့် ဝိုင်းအပြင်ကို စု မသိမသာ ထွက်ခဲ့သည်။

အင်းလျားရေပြင်သည် ငြိမ်သက်နေ၏။ စုတို့သည် တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူ များ မဟုတ်သေး၍ အင်းလျားနှင့် အကျွမ်းမဝင်သေးပေ။ အင်းလျား၏ အလှကို ငေးမောရုံသာရှိသည်။ ကိုကိုဦးသာ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ရှိမြဆို လျှင်တော့ စု အနှောင်အဖွဲ့မှ ကင်းလွတ်သည့် ကာလတွင် နှစ်ယောက်

အတူတူ သဘာဝအလှကို စာဖွဲ့နိုင်ပေမည်။ စကားလုံး နုနုလှလှကလေးတွေကို ကိုကိုဦးနှုတ်မှ ကိုယ်တိုင်ရွတ်ပြသည်ကို ကြားဖူးချင်လှသည်။ ကိုကိုဦးနှင့် စုသည် ချစ်သူများ အဖြစ်လည်း တိတိလင်းလင်း မဟုတ်ခဲ့ကြသေး၍ ကိုကိုဦးကို သစ္စာဖောက် တစ်ယောက်အဖြစ် မစွပ်စွဲလို။ ကိုကိုဦးကို အထင်ကြီးမိသည့်စိတ်ကို ချိုးနှိမ်၍မရ။ တစ်ခါတလေ မျက်နှာချင်းဆိုင် တွေ့ချင်ပါရဲ့ ကိုကိုဦး။

ကန်စပ်ကို မှီတွယ်လျက် ရေပြင်ကို ကျောခိုင်းထားသော ကံ့ကော်ပင်ကြီးအောက်မှာ လူသုံးယောက် ထိုင်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ တစ်ယောက်သော သူက ကိုကိုဦးနှင့် တူလိုက်တာ။ မြင်မြင်ကရာကိုများ စွဲလမ်းမိလေသလား ဟု ကိုယ့်စိတ်ကို ဆုံးမနေခိုက် ထိုလူက စုကို လှမ်းကြည့်ပြီးသူ့ အဖော်များကို တီးတိုးပြောသည်။ စုက နေရာမှခွာဖို့ သင့်ပြီဟု ထင်မှတ်ဆဲ သူက စု ရှိရာသို့ လျှောက်လာနေသည်ကို တွေ့ရတော့သည်။

"စု"

အိုး၊ ကိုကိုဦးမှ ကိုကိုဦးအစစ်။ ခရေဆိုတာ စာထဲမှာပဲခေါ်လို့ကောင်းပြီး စုဆိုတဲ့ နာမည်လေးကသာ ချစ်စရာ ကောင်းသည်ဟု ပြောခဲ့သော ကိုကိုဦး။ တကယ်တမ်း တွေ့ကြပြီဆိုတော့ စု ရင်ဆိုင်ရမှာ ဝန်လေးနေမိသည်။

ထိုအချိန်မှာ အိုင်ရင်းတစ်ယောက် စု နားကို အပြေးအလွှား ရောက်လာသည်။ ကိုကိုဦးက စုနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ရပ်မိရုံပဲရှိသေးသည်။ သုံးယောက်ဆုံပြီး ခပ်ငိုငို ဖြစ်နေကြသည်။

"သိပ်အံ့သြဖို့ကောင်းတာပဲ ကိုကိုဦးရယ်၊ စုက ကိုကိုဦး အကြောင်းကို တွေးနေမိတယ်"

အချိန်က သိပ်မရှိတော့။ စုက သူ့ရင်ထဲရှိတာကို မကွယ်မဝှက် ပြောချလိုက်သည်။

" သြော် စုရယ် "

'သြော် ကိုကိုဦး ဆိုတာလား"

ကိုကိုဦးနှင့် အိုင်ရင်း အသံက ပြိုင်တူထွက်လာသည်။

"အံ့ဩစရာ ကောင်းရအောင် တိုက်ဆိုင်တာမှ မဟုတ်ဘဲ စုရဲ့၊ စုက ကိုကို ဦးအကြောင်းကို အမြဲတွေးနေတာဆိုတော့ တစ်ချိန်မဟုတ် တစ်ချိန်မှာ တော့ တိုက်ဆိုင်မှာပဲပေါ့၊ မဟုတ်ဘူးလား စာရေးဆရာကြီးရယ်"

အိုင်ရင်း နည်းနည်းရိုင်းသည်ဟု စု ထင်သည်။ အိုင်ရင်း ပြောသံက ရန်တွေ့သံလည်းပါသည်။

"သူက စု သူငယ်ချင်းပါ၊ အိုင်ရင်းတဲ့"

ကိုကိုဦးက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

"စုတို့ရောက်နေတာ စောစောကတည်းက မြင်တယ်၊ အဲ စုပါမှန်းတော့ မ သိလို့"

အိုင်ရင်းက စု လက်ကိုဆွဲကာ ဆုပ်နယ်နေသည်။ စု လက်ဖျားတွေ အေး နေသည်။ အိုင်ရင်းက စုကို သည်နေရာမှာ ကြာကြာမနေစေချင်ပေ။

"ကိုယ်တို့က ပါဆယ်ဂိမ်းမ ကစားမလို့ စုကိုလာခေါ်တာ၊ သြော် ဒီကလဲ အိုင်ရင်းတို့နဲ့ လာကစားနိုင်ပါတယ်နော်"

"နေပါစေဗျာ၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ စု၊ စုကို ဘယ်မှာတွေ့နိုင်မလဲဟင်၊ စာရေးလို့ကော ရမလား"

အိုင်ရင်းက နှုတ်ခမ်းမဲ့လေပြီ၊ ကိုကိုဦးကလည်း စု ထွက်ခွာသွားတော့ မည်ကို သိ၍ မလွတ်တမ်း မေးလိုက်သည်။

"အိမ်ကိုပဲစာရေးပါ ကိုကိုဦး၊ စု သွားမယ်နော်"

ကိုကိုဦး ခေါင်းညိတ်ပြသည်ကိုပင် သေသေချာချာ မမြင်လိုက်ရ။

"အမလေးနော် မရွှေစု၊ ဝေဒနာပျောက်အောင် ကုစားဖို့ ခေါ်လာပါတယ်၊ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ပြဿနာ ထပ်တိုးစရာ ကြုံနေရလဲမသိဘူး"

အိုင်ရင်းက စုကို ဆွဲခေါ်ရင်း မကျေမနပ် ရေရွတ်သည်။

"ကိုကိုဦးက စု ရဲ့ ရိုးရိုးမိတ်ဆွေပဲ အိုင်ရင်းရယ်"

"အမလေးနော် တော်ပါပြီ"

စုကတော့ သူတို့ ကစားပိုင်းမှာ စိတ်မပါဘဲ ပါဝင်နေရလေသည်။

စုရဲ့ စာတွေကို ကြီးကြီးမေက ဖောက်မဖတ်တော့။ စုဟာ အရွယ်ရောက် တဲ့ မိန်းကလေး တစ်ယောက်မို့ သည်မျှတော့ လွတ်လပ်ခွင့်ပေးသင့်ပြီဟု စုက အရေးဆိုခဲ့သည်။ ပြီးတော့ စုက ကဗျာရေးသည်ကို ဖေဖေက မတား တော့။

စုကတော့ ကဗျာတွေရော ကိုကိုဦးဆီကိုပါ စာတွေ ရေးပို့နေခဲ့မိသည်။

ကိုကိုဦးကိုတော့ စာကျဲကျဲရေးစေသည်။

စု ယုံကြည်ခဲ့သလိုပင် ကိုကိုဦးက စုကို ညီမလေးတစ်ယောက်လို အမြဲချစ် နေပါတယ်တဲ့။ စု ဘဝဟာ ကိုကိုဦးနဲ့ မထိုက်တန်လို့ စုကို ချစ်လျက်နဲ့ မနှစ် ရက်ဘူးတဲ့။ ကိုကိုဦးက သူ့လို ဘဝကို ရုန်းကန် လှုပ်ရှားနိုင်မယ်ထင်တဲ့သူ တစ်ယောက်ကိုပဲ ရွေးချယ်လိုက်တယ်တဲ့။

ကဲ ကိုကိုဦးက စုကို ဘယ်လောက်ချစ်လဲ။ အနစ်နာခံတယ်ဆိုတာ ယောက်ျားကောင်းတို့ရဲ့ လက္ခဏာပဲ မဟုတ်လား။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် ကိုကိုဦးစာတွေမှာ ရင်ခုန်စရာတွေ ပါလာပြန်သည်။

တကယ်တမ်းကျတော့ စုကို မမေ့နိုင်ဘူး ညီမလေးရယ်၊ အချစ်မပါတဲ့ အိမ်ထောင်ရေးဟာ ဘယ်လောက် စိတ်ဆင်းရဲရတယ် ဆိုတာ ကိုဦး သိလာ

ရပါပြီကွယ်၊ စုနဲ့ တွေ့ချင်လိုက်တာ အချစ်ရယ်၊ စုကို ပြောစရာစကားတွေ ရင်ထဲမှာ အများကြီးပါပဲ။

စု ကိုကိုဦးစာကိုဖတ်ပြီး ငိုရသည်။ ကိုကိုဦးကိုလည်း စု သိပ်တွေ့ချင် မိသည်။ ထို့ကြောင့် စု စွန့်စားရသည်။ ကိုကိုဦး ချိန်းသည့်နေရာကို သွား မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ဖေဖေမရှိခိုက် ကြီးကြီးမေကို ယုံအောင်ပြောပြီး ကိုကိုဦးရှိရာလာခဲ့သည်။ ကိုကိုဦးက ယောက်လမ်းထိပ်က ဘတ်စ်ကားမှတ်တိုင်တွင် စောင့်နေမည်။ ပြီးတော့ တစ်နေရာရာ သွားမည်။ စကားပြောမည်။

သည်လောက်ဆိုရင် စု ကျေနပ်ပြီ။ ကိုကိုဦးရင်ထဲက ဝေဒနာကို ဖြေသိမ့် ပေးနိုင်ခွင့်ရရင် တော်ပါပြီလေ။

"ဟေး စု ဘယ်သွားမလို့လဲ"

စု ခြေလှမ်းများသာမက တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ယင်သွားလေသည်။

မောင်မောင်နှင့် ကျော်ကျော်ကို မျက်နှာချင်းဆိုင် တွေ့လိုက်ရသည်။ စု ဖြစ်သင့်သည်ထက် ပိုပြီး တုန်တုန်ယင်ယင် ဖြစ်နေသည်ကို ကြည့်ကာ မောင်မောင် တွေဝေသွားသည်။

"မြမြနွယ်ဆီ လာလည်တာလား မောင်မောင်"

စုက ဣန္ဒြေမပျက်ချင်ယောင် ဆောင်ပြီး နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

"မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျော်ကျော်တို့နဲ့ ချိန်းထားလို့လာတာ၊ ဒီနေ့ တက္ကသိုလ် ဝင်ခွင့် စာရင်းတွေ ထွက်မယ်လို့လဲ ကြားတယ်၊ သတင်းစာတိုက်ကို ဖုန်း ဆက်ကြည့်မလို့၊ စုကကော ဘယ်သွားမလို့လဲ၊ တစ်ယောက်တည်းလား ကျော်ကျော်ကပါ စုကို မသင်္ကာသလို ကြည့်နေသည်။ စု တစ်ယောက်တည်း ဘယ်မှ သွားလေ့မရှိမှန်း သူတို့ သိကြသည်။

"ဒီနားတင်ပဲ"

စုက မရေမရာ ဖြေသည်။

"စု ကိုယ်တို့ အဖော်လိုက်ခဲ့မယ်လေ"

"အို နေပါစေ"

စုက ပျာပျာသလဲ ငြင်းဆိုသည်။

"စုကတော့ မြန်မာစာပဲ လျှောက်တာ ရမှာပါလေ၊ သွားဦးမယ်နော်"

စုက စကားတွေကို တုန်တုန်ယင်ယင် ဆက်ပြောရင်း ခြေလှမ်း သွက်သွက်ဖြင့် လှမ်းသွားတော့သည်။

ကျော်ကျော်နှင့် မောင်မောင်က စုနောက်က မယောင်မလည် လိုက်လာ ကြသည်ကို စု မသိ။

ကိုကိုဦးသည် စုကို စိတ်စောစွာစောင့်နေသည်။ သို့သော် စုကိုတွေ့ သောအခါ ကိုကိုဦး တွေဝေသွားသည်။ စု အဖော်ခေါ်လာသည်ဟု ထင်သည်။

ကျော်ကျော်နှင့် မောင်မောင်သည် ကိုကိုဦးကို စောစောကပင် တွေ့ခဲ့ပြီး ဖြစ်၍ ဆက်စပ်တွေးတောကာ လိုက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။ စု ကတော့မသိ၊ ကိုကိုဦးက စုကို ငေးကြည့်နေပြီး မျက်နှာပျက်နေသည်။

ကျော်ကျော်နှင့် မောင်မောင်သည် မလှမ်းမကမ်းမှ ရပ်ကာ ဘတ်စ်ကား ကို စောင့်ချင်ယောင် ဆောင်နေကြလေသည်။ စုတို့ ထွက်ခွာရာသို့ လိုက်ရန် တိုင်ပင်နေသည်။

"စု"

စုက ကိုကိုဦးကို နားမလည်သလိုကြည့်သည်။ စုကို အထင်သေးသွားပြီ ထင်သည်။

"တကယ်တော့ ကိုကိုဦး စုကို တွေ့ချင်လွန်းလို့ ခေါ်မိတာမှားတယ်။"

စုက ငယ်သေးတယ်၊ သူများတွေတွေ့ရင် ကိုဦးတို့ကို တစ်မျိုးထင်လို့ စု နစ်နာမယ်နော်၊ ပြန်တော့ညီမလေး။"

ဘတ်စ်ကားတစ်စီး ထိုးဆိုက်လာ၏။ ကျော်ကျော်တို့ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားသည်။ ကိုကိုဦးကမတက်။ ကျော်ကျော်တို့ ပြန်ထိုင်ကြသည်။ တီး တိုးရယ်ကြသည်။

"ဒီလိုဆိုလဲ စု ပြန်မယ် ကိုဦး၊ စုကို အထင်မသေးပါနဲ့နော်"

တကယ်တမ်းကျတော့လည်း စု စွန့်စားရမှာ ဝန်လေးနေသည်။

လူတွေ ဘတ်စ်ကားပေါ် တိုးဝှေ့တက်ပြီး ကားထွက်သွားလေသည်။

"စုကို အထင်မသေးဘူး၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ပဲ အထင်သေးတယ်။ ကိုဦးက စုကို စိတ်ဆင်းရဲအောင် လုပ်မိသလိုဖြစ်နေပြီ၊ ကိုဦးမှားတယ်။ ကိုဦး နောက်မှ စာရေးလိုက်မယ်နော်၊ စု ပြန်တော့ ညီမလေး၊ သူများတွေ မမြင် ခင်ပြန်တော့"

ကိုကိုဦးအသံမှာ တကယ့်စေတနာတွေ ပါလာကြောင်း သိသာသည်။

စုကိုယ်စုလည်း ဆင်ခြင်မိလာသည်။ တကယ်တော့လည်း ကိုကိုဦးနှင့် တွေ့ရသည်မှာ အဓိပ္ပာယ်မရှိလှ။ စွန့်စားလွန်းရာကျနေသည်။ ကိုကိုဦးက လူပျိုလူလွတ် တစ်ယောက်လည်း မဟုတ်တော့။

"စု ပြန်တော့မယ်နော် ကိုကိုဦး"

ကိုကိုဦးက ခေါင်းကို သွက်သွက်ညိတ်ပြသည်။ သက်ပြင်းကိုလည်း ခိုး၍ရှိုက်သည်။ စု၏ အပြစ်ကင်းစင်မှုကြောင့် သူ နောင်တရလာသည်။

စု နေရာမှ လှည့်ထွက်ခဲ့၏။

မောင်မောင်နှင့် ကျော်ကျော်တို့ လျင်မြန်စွာ ပုန်းကွယ်လိုက်ကြသည်။

သို့သော် နောက်ကျသွားလေပြီ။ စုသည် သူ့ကိုကျောခိုင်းကာ ကွမ်းယာဆိုင်
မှာ စီးကရက်ဝယ်ဟန် ဆောင်နေသော သူတို့ကို မြင်လိုက်လေသည်။

စု မျက်နှာသည် ဖြူရော်၍ သွားလေ၏။

တက္ကသိုလ်နယ်မြေနှင့် အင်းလျား၏ အလှသည်လည်း စုအတွက်
အဓိပ္ပာယ် မရှိတော့ပါ။

စု ဘဝမှာ စတုရန်း စိတ်ပျက်စရာတွေနှင့်သာ တိုးခဲ့ရသည်။ အင်အားတွေ
ကုန်ခန်းကာ တက်ကြွရမည့် ကာလတွေကို ငိုကြွေးခြင်းဖြင့် ရင်ဆိုင်နေ
မိသည်။

စု၏ ကျန်းမာရေးအခြေအနေကလည်း မကောင်းခဲ့။ သွေးအားနည်းသည့်
ရောဂါသည် စုကို စတင် နှိပ်စက်လေသည်။ စာမေးပွဲဖြေသည့် ရက်မှာပင်
စု အိပ်ရာထဲမှာ ဗုန်းဗုန်းလဲခဲ့ရ၏။ စုသည် ရှေ့ဆုံး ဘဝလှေကားထစ်မှာပင်
နောက်ပြန်၍ ကျခဲ့ရလေသည်။

အိုင်ရင်းကတော့ ကိုကိုဦးကိုပင် မြောင်စွပ်စွဲလေသည်။

"ဒီလူကြောင့် စု နေမကောင်းဖြစ်ရတာပဲ၊ သူ့ကြောင့် စုနဲ့ မောင်မောင်နဲ့
လွဲရတယ်"

"အို ဘာဆိုလဲ အိုင်ရင်းရယ်"

"ဆိုင်တာပေါ့၊ စုက ကိုကိုဦးကို စွဲလမ်းနေတော့ မောင်မောင်က မြေနှွယ်
နဲ့ ကြိုက်သွားတာပေါ့"

"မောင်မောင်က စုကို မကြိုက်ပါဘူး"

"ကြိုက်ပါတယ်တော်၊ ကိုယ်သိပါတယ်၊ ခုထိ စုကို သူ သံယောဇဉ်ရှိနေ
တာ ကိုယ်သိတယ်၊ စုကတော့ သူ့ကို ဘယ်လိုထင်မလဲမသိဘူး၊ သူက စုကို

မမှားသင့်တာ မမှားရအောင် လုပ်ခဲ့တာတဲ့၊ သူပြောတယ်"

အိုင်ရင်း ဘာကိုရည်ရွယ်ပြီးပြောမှန်း စု သိလိုက်သည်။

"ဪ ဒီကိစ္စ မင်းလဲသိတာကိုး"

အိုင်ရင်းက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

"ဟုတ်တယ်၊ ယူ နေမကောင်းတဲ့အချိန်မှာ ကိုယ်မပြောချင်လို့ မသိချင်
ယောင် ဆောင်နေခဲ့တာ၊ တကယ်တော့ ယူက သိပ်မိုက်တယ် စု ရယ်"

စု ဘာမျှ မပြောလိုတော့ပါ။ တစ်ဖက်သားကို ယုံလွယ်သည့်စိတ်၊ သနား
တတ်လွန်းသည့် အသည်းနှလုံးကိုသာ အပြစ်ဆိုစရာ ရှိတော့သည်။

"မောင်မောင့်ကို တို့က ကျေးဇူးတင်တယ် လို့သာ ပြောလိုက်ပါ အိုင်ရင်း
ရယ်"

"ယူ စာမေးပွဲမဖြေနိုင်တာ ကိုယ် သိပ်စိတ်မကောင်း ဖြစ်တာပဲစုရယ်၊
ဪ ဒါနဲ့ ယူအချစ်တော်ကြီး နေမင်းကိုလဲ တွေ့တယ်သိလား၊ သူ့ဖာသာ
ကြီးနဲ့ ဘုကျတဲ့အကြောင်း ပြောပြလို့ ရယ်လိုက်ရတာကွာ၊ ဟား ဟား
ကျောင်းလဲမတက်၊ အလုပ်လဲမလုပ်နဲ့ တော်တော်ပေတဲ့ကောင်"

နေမင်းက ဆယ်တန်းအောင်ပြီး တက္ကသိုလ်သို့မတက်။ အလုပ် ရှာနေဆဲ
ဖြစ်သည်။

"နေမင်းက မင်းတို့ ထင်သလောက်လဲ မဆိုးပါဘူးကွယ်၊ သူ့ကို လူတွေက
လူဆိုးလို့ သတ်မှတ်ထားကြလို့ သူက တမင်ဆိုးပြနေတာပါ"

အိုင်ရင်းက မျက်လုံး ပြူးပြသည်။

"အမလေး မရွှေစု၊ ဒီလမ်းသရဲကိုတော့ သွားပြီး မသနားလိုက်ပါနဲ့နော်၊
ယူ ဒုက္ခရောက်သွားမယ်"

စုက ရယ်သည်။

"မသနားပါဘူးကွာ၊ ကိုယ်က အဖြစ်ကို ပြောတာပါ"

အိုင်ရင်းတို့ လူသိုက်က ဘဝကို တက်ကြွစွာ ဆက်လက်ရင်ဆိုင်ခိုက် စုမှာ
တော့ မရေရာသော နှလုံးသားကို ဦးစားပေးကာ တွေဝေဆဲဖြစ်သည်။
